

*Ukaž mi své cesty, Hospodine,
a pouč mě o svých stezkách.
Veď mě ve své pravdě a uč mě,
neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.*

(ŽL 25)

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo	3
Událost	
Jubileum Fatimy:	
Pastýřský list biskupů k výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě	4
Program diecézní slavnosti	5
Představujeme farnost	
Městská farnost v Litoměřicích	6
Církevní stavby v diecézi	
S Radkem Rejškem za varhanami kostelů litoměřické diecéze:	
Problém zvaný pneumatické varhany	11
Duchovní slovo	
Vzpomínka na kardinála Joachima Meisnera	10
Zprávy	
Kalendárium	9
Církevní turistika	12
Stará poutní cesta do Hejnic	13
Krátké zprávy z diecéze	14
Napsali jste	
Příspěvky čtenářů	17
Charita	
OCH Ústí nad Labem: Dům Samarián	18
FCH Česká Lípa: Šance pro rodiny	19
Pozvánky	
Slavnost posvěcení kostela v Markvarticích	9
Pozvánky	20
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	23

Snímek na titulní straně časopisu: „Poutnice“
Foto: Jana Michálková

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
22. ročník • 2. číslo • 20 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Proba o modlitbu za diecézní mládež

Celostátní setkání mládeže, které ve dnech 15. až 20. srpna proběhlo v Olomouci, bylo bez pochyb velkou událostí v naší zemi. Opakuje se jednou za pět let a mladí lidé mají možnost setkat se s biskupy a svými vrstevníky z jiných diecézí a prožít do jisté míry univerzalitu české církve. Proto je možná na místě položit si otázku, o co jde na takovém setkání a co je jeho cílem? A co si vlastně mladí lidé z takového setkání mohou odnést pro svůj život a do svých farností resp. diecézí?

Každé takové setkání má svůj předem stanovený program, který pečlivě připravuje dramaturgický a režijní (režie, hudba, liturgie) přípravný tým Sekce pro mládež České biskupské konference. Jde o to, aby program mladého člověka oslovil a způsobil nadšení pro Krista a Církev. Téměř každý si může kromě hlavního programu vybrat ze široké škály nabídek, jako jsou přednášky, sporty, workshopy, koncerty a jiné. Na setkání jsou také zváni zajímaví hosté, kteří mají co říct mladému člověku. Taktéž je to prostor pro neformální setkání a rozhovory. Liturgie se např. snaží přiblížit mladým lidem pestrost a různé formy modlitby. Kněží a řeholníci se starají o duchovní komfort formou svátostí smíření a rozhovorů. A takto bychom mohli pokračovat napříč celým programem a všemi přípravnými týmy. Chci ale říct, že toto všechno je pouhá záminka či prostředek k tomu, aby se mladí lidé doopravdy setkali s Pánem Ježíšem. Pro mladého člověka ve výsledku není na takovém setkání nejdůležitější koncert, přednáška či vítězství ve fotbale (i když samozřejmě nic z toho nezpochybněji, protože ti, kdo připravují program, se snaží dělat ho s láskou pro druhé), ale povzbuzení ve víře a ujištění se, že není sám, kdo v Boha věří.

Proto bych si přál, aby také naši mladí diecézané odešli povzbuzeni ve víře a aby měli touhu setkávat se, být v menších společenstvích ve farnostech se svými kněžími nebo vikariátech spolu s kněžími, které otec biskup pro tuto službu ustanovil. Velmi silně si uvědomuji, že dnešní člověk, zvláště mladý, potřebuje prožívat a sdílet svou víru v rovině společenství. Zvláště v našich podmínkách, kde je zcela běžné, že jsou ve třídě jeden nebo dva věřící. Ale jak se píše v Písmu svatém, kde jsou dva nebo tři, tam jsem já uprostřed nich.

A tak vás chci, milí přátelé, poprosit o modlitbu za nás, které otec biskup pověřil pro službu mládeži, a také za naši mládež, abychom Mu byli věrní a případně získali někoho dalšího pro Boží Království.

R.D. Jozef Kadlic,
vedoucí diecézního centra pro mládež

V dalším čísle Zdislavy

- ▶ navštívíme **Františkánský klášter v Kadani a kostel Čtrnácti svatých Pomocníků**, kde probíhají restaurátorské práce, a představíme ty, kteří se na jeho obnově podílejí,
- ▶ zúčastníme se **slavnostního posvěcení kostela sv. Martina v Markvarticích** na Děčínsku, který doslova povstal z trosek,
- ▶ podíváme se na to, co nového se děje v **charitách** v naší diecézi,
- ▶ s diecézním organologem **Radkem Rejškem** budeme putovat za varhanami kostelů naší diecéze, tentokrát zavítáme **do Srbské Kamenice**,
- ▶ přineseme **pozvánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů.

JUBILEUM FATIMY: Mějme

Zveme vás na pouť k Panně Marii Fatimské – ať už se osobně vydáte na národní pouť do portugalské Fatimy, kde bude ve výroční den zjevení 13. září předána socha Panny Marie Fatimské k putování po katedrálách v naší zemi, nebo na diecézní slavnost do katedrály sv. Štěpána v Litoměřicích, kde milostnou sochu společně uctíme o týden později, v pátek 22. září.

Pastýřský list biskupů k výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě

(čtený během bohoslužeb v neděli 3. září 2017)

Milí bratři a sestry, spolubratři kněží, jáhni, osoby zasvěceného života!

V tomto roce se soustřeďuje pozornost velké části věřících celého světa na malé údolí Cova d'Iria, které je součástí obce Fatima, kde se před sto lety zjevila třem malým pasáčkům – sv. Hyacintě, sv. Františkovi Marto a Lucii dos Santos – Matka Boží Panna Maria.

Je až obdivuhodné, jak jsou lidské dějiny „protkány zjeveními a nadpřirozenými znameními, která přímo vstupují do lidského života, provázejí putování světa a překvapují věřící i nevěřící. Tyto úkazy, které nemohou být v rozporu s obsahem víry, musí směřovat k ústřednímu bodu Kristovy zvěsti: k lásce Otce, která vede lidi k obrácení a dává jim milost, aby se mu zcela oddali se synovskou důvěrou.“¹

Výjimečnost těchto zjevení však spočívá v tom, že pokaždé představují určitý zlomový moment, při kterém byl potřebný mimořádný zásah. Například zjevení Panny Marie v Guadalupe v Mexiku nastolilo otázku svobody a důstojnosti jihoamerických indiánů. V Lurdech se zjevuje Panna Maria jako Neposkvrněné početí, nikoli jako Madona, tedy jako matka s dítětem, a tak liberální společnost 19. století je tím přiváděna k plnohodnotnému pohledu na ženu a její úlohu ve společnosti.

Fatimské zjevení obsahuje nejenom výzvu a poselství portugalským věřícím, kteří prožívají perzekuci církve obdobnou našim padesátým letům minulého století, ale je zároveň ukazem nejvíce prorockým, jak píše kardinál Ratzinger v dokumentu o fa-

Foto: Karel Pech

timském zjevení: „První a druhá část tajemství se týká především úděsného vidění pekla, úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, druhé světové války a pak předpovědi nesmírných škod, které sovětské Rusko způsobí lidstvu svým odpadem od křesťanské víry a přilnutím ke komunistickému totalitarismu.“ Třetí část tajemství je symbolické zjevení, které přibližuje druhou světovou válku a diktatury nacismu a komunismu a končí viděním atentátu na Kristova náměstka. Naplnění tohoto proroctví v dějinách spatřujeme v atentátu na papeže sv. Jana Pavla II. 13. května 1981.

Byl to právě sv. Jan Pavel II., který se v reakci na atentát a na dramatické a kruté události 20. století rozhodl naplnit výzvu Panny Marie a znovu zasvětit lidstvo jejímu Neposkvrněnému Srdci. K úkonu odevzdání a zasvěcení došlo 25. března 1984 na Svatopetrském náměstí v Římě a sám

papež pro tuto příležitost připravil modlitbu. Jsme přesvědčeni, že i naplněním této Mariiny výzvy obsažené ve fatimském zjevení přispěl papež k pádu totalitních režimů v zemích východní Evropy. Na přelomu tisíciletí byla z rozhodnutí sv. Jana Pavla zveřejněna také třetí část fatimského tajemství spolu s nutným výkladem.

Tak jako knihy Božího zjevení (Bible) vyžadují exegetický výklad, tak je tomu i v případě textů fatimského poselství, jež se obrací na malé pastýře v portugalské vesnici, aby předali toto poselství církvi, která je má ochraňovat a zvěstovat.

Panna Maria vyzvala k pokání za neúctu, rouhání a lhostejnost, kterými je Bůh ve světě uražen. Znovu tak zdůrazňuje slova, jimiž Kristus začal své veřejné působení: „Obráťte se a věřte evangelium!“ (Mk 1,15). Obrácení není totiž jen počátkem naší víry, ale neu-

odvahu měnit svět k lepšímu

stálou potřebou a žitou formou víry. Jen když se budeme neustále odvracet od hříchu, jehož přitažlivost na tomto světě trvá a vyžaduje stálé úsilí se mu vzpírat – a to skutky lásky a milosrdenství – máme šanci proměnit svět.

Fatimské poselství nás vyzývá, abychom měli odvahu měnit svět k lepšímu podle Kristova příkladu. Je to také naše výzva, výzva vašich pastýřů – biskupů vám všem: dětem a mládeži na začátku školního roku, rodinám, farnostem. Mějme odvahu měnit svět k lepšímu!

Naše pouť do Fatimy, které se mnozí zúčastníte a při které nám ve výroční den zjevení 13. září bude předána socha Panny Marie Fatimské, jakož i putování této milostné sochy po našich katedrálách ať jsou velkým poděkováním za dar svobody, zároveň však i novým rozhodnutím uskutěčňovat tuto výzvu: Mějme odvahu měnit svět k lepšímu!

Těmito řádky našeho poselství vás zveme k účasti na národní pouti do Fatimy, nebo alespoň k modlitebnímu spojení s ní. Vy, kteří se nebudete pouti účastnit, připojte se k nám například zmíněnou modlitbou sv. Jana Pavla II. z roku 1984, kterou mají duchovní správci k dispozici. Rovněž tak zveme k účasti na pokračování této pouti díky, jímž bude putování sochy Panny Marie Fatimské po diecézích a poutních místech naší vlasti. Organizaci svěřujeme Českomoravské Fatimě a vás prosíme o podporu jak při duchovní přípravě, tak při vlastním organizování jednotlivých poutí. Slavení jubilea Fatimy v České republice bude zakončeno o svátku Panny Marie Růžencové v Českomoravské Fatimě v Koclířově odezdáním se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Matko lidu a národů, Ty, která znáš všechno lidské utrpení a všechny lidské naděje, Ty, která s mateřskou láskou vnímáš všechny boje mezi dobrem a zlem, světlem a tmou, které otrásají současným světem, přijmi naše volání, jímž se silou Ducha Svätého obracíme přímo k Tvému srdci.

Ze srdce vám všem žehnáme.

Vaši čeští a moravští biskupové

¹ Texty kurzívou převzaty z dokumentu Kongregace pro nauku víry „Fatimské poselství“ (vydal sekretariát ČBK v Praze v roce 2000).

JUBILEUM FATIMY

100 let od zjevení Panny Marie ve Fatimě 1917–2017

Program národní poutě ČR do portugalské Fatimy proběhne ve dnech 12.–13. 9. 2017 pod vedením našich biskupů českých a moravských diecézích.

Při hlavní bohoslužbě 100. výročí zjevení Panny Marie v Cova d'Iria převezme z místa zjevení předseda České biskupské konference, primas český a arcibiskup pražský kardinál Dominik Duka OP milostnou sochu Panny Marie Fatimské. Ta pak bude putovat po českých a moravských diecézích.

V naší diecézi ji budeme moci uctít v pátek 22. 9. v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích.

LITOMĚŘICE – KATEDRÁLA SV. ŠTĚPÁNA

Pátek 22. 9. 2017

- 10.00 hod. Slavnostní přivítání milostné sochy Panny Marie Fatimské (modlitba a pozdravy hostů)
10.30 hod. Pontifikální mše sv. (koncelebrují kněží litoměřické diecéze)
12.00–14.00 hod. Osobní ztišení v modlitbě a meditaci (poselství Fatimy)
14.00 hod. Modlitba sv. růžence (promluva na téma Fatima naše naděje)

Zasvěcení (svěření diecéze Neposkvrněnému Srdci Panny Marie)

Zakončení slavnosti modlitební cestou se sochou Panny Marie Fatimské (Dómské náměstí) / Te Deum a svátostné požehnání

www.fatima2017.cz

100 VÝROČÍ ZJEVENÍ VE FATIMĚ

MODLITBA JUBILEA FATIMY 2017

Zdrávas, Matko Páně, Panno Maria,
Královno posvátného růžence z Fatimy!
Požehnaná mezi všemi ženami, Ty jsi obraz
Církve oděné do velikonočního světla,
Ty jsi sláva našeho lidu, Ty jsi vítěz
nad znamením zla. Prorocství milosrdné
lásky Otce, učitelko zvěstování radostné
zvěsti Syna, znamení hořícího ohně
Ducha Svätého, uč nás, v tomto údolí
radosti a bolesti věčným pravdám,
které Otec zjevuje svým maličkým.

Ukaž nám moc svého ochranného pláště.
Tvě Neposkvrněné Srdce ať je útočištěm
hříšníků a cestou vedoucí k Bohu.
V jednotě se svými bratry a sestrami,
ve víře, naději a lásce, odevzdávám se Tobě.
Skrze Tebe, v jednotě se svými
bratry a sestrami se zasvěcují Bohu,
ó, Panno Růžence z Fatimy. A takto
obklopen(-a) Světlem, které vychází
z Tvých rukou, smím chválit Hospodina
navěky věků. Amen

Můžeme připojit i modlitbu z Fatimy ZA MÍR:

Bože, Nejsvětější Otče, který jsi nám dal svůj Pokoj skrze Ježíše a skrze Něj jsi nás chtěl přivést k svému Srdci - na tomto místě, kde nás Panna Maria zve k modlitbě za mír ve světě a kde nás Anděl Míru povzbuzuje ke klanění Bohu - , dej nám, prosíme, ať mezi všemi lidmi zavládne mír; ať vůdcové národů hledají cesty ke spravedlnosti, ať všichni dosáhneme míru v srdci a na přimluvu Královny Míru se smíme stát tvůrci světa, v němž se šíří a roste bratrství, Skrze Krista, našeho Pána.
Amen

s hlavní zásvětou modlitbou Matce Boží:

Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co jsem a co mám. Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu! Uchraň mě ode všech nebezpečí. Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě svádějí ke zlému, abych si zachoval čistotu duše i těla. Tvě Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která mne vede k Bohu. Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši často modlil a obětoval za obrácení hříšníků a na smír hříchů proti Tvému Neposkvrněnému Srdci. Ve spojení s Tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici. V ni věřím, jí se klaním a jí miluji. AMEN. A nakonec mě Neposkvrněné Srdce zvitěž!

Pro ČR z pověření ČBK zajišťuje ČMFA Koclířov:
Přípravné Fatimské dny ve farnostech.
V Koclířově semináře, nověnu 1. mariánských sobot a každého
13. v měsíci Fatimské dny (mob. 731 646 800).
Národní program ČR ve Fatimě 12. – 13. 9. 2017.
V katedrálách a na poutních místech 16. 9. – 3. 10. 2017,
Symposium a hlavní zasvěcení ČR 7. 10. 2017
www.fatima2017.cz a www.cm-fatima.cz

Litoměřická městská farnost je jedna ze dvou farností v sídelním městě diecézního biskupa. Je tvořena téměř celým městem a několika okolními obcemi. Spravuje ji děkan Józef Szeliga.

Římskokatolická farnost – děkanství u Všech Svatých v Litoměřicích sedmým rokem spravuje děkan Józef Walenty Szeliga. Farnost je tvořena téměř celým městem a dalšími sedmi obcemi, což představuje mj. péči o řadu kostelů a kaplí. Tím hlavním je děkanský kostel Všech svatých.

Do jeho farního obvodu patří i farnosti Terežín (kostel Zmrtvýchvstání Páně a Počaply (kostel sv. Vojtěcha, v Travčicích pak kaple Nejsvětější Trojice).

Jsem si říkal, že otec biskup možná ten malý papírek ztratí... Ale lístek se neztratil, otec biskup si mě zavolaal a ptal se, kam bych chtěl odejít. Říkal tehdy, že kněží jsou potřeba hlavně na Ukrajině, v Kazachstánu, v Čadu... Odpověděl jsem, že neovládám angličtinu ani francouzštinu a že kamarád kněz, který už sloužil v Čechách, mě ujišťoval, že češtinu se naučím rychle a že v České republice je velký nedostatek kněží. Můj biskup mě tedy poslal do litoměřické diecéze.

Anděl mu ve snu řekl: Josefe, neboj se...

Otec Józef k tomu všemu vykonává i další službu: je prezidentem Diecézní charity Litoměřice, soudcem diecézního soudu, kapitulním kanovníkem a okrskovým vikářem pro litoměřický a ústecký vikariát.

O cestě do Čech

Vždy mě lákaly misie. Moje cesta z Polska do Čech začala už tím, že jsem si četl o misiích jezuitů v Číně. Jeden z misionářů například sestrojil velmi složité hodiny a daroval je císaři. Ten byl překvapený tak dokonalým strojem a dovolil mu, aby

Litoměřice totiž znal, účastnil se jako pomocný krakovský biskup biskupského svěcení Mons. Josefa Koukla. Jel jsem se do Litoměřic představit. Cesta se mi zdála nekonečná. Hned za českými hranicemi jsem trochu bloudil a musel jsem se ptát na cestu. Tehdy jsem uslyšel takové zvláštní slovo „křižovatka“ a přemýšlel jsem, co by tak mohlo znamenat. Litoměřický biskup Josef Koukl mě vlídně přijal a osobně mi uvařil kávu. V září 1995 jsem se rozloučil se svou první a poslední farností v Polsku a odjel jsem do Ústí nad Labem, kde jsem pobyl půl roku. Učil jsem se mluvit a rozumět česky a nebylo to právě jednoduché. Po půl roce jsem už češtinu trochu ovládal, ale nechápal jsem některé výrazy a obraty. Když mi například někdo vyprávěl, že je „z toho na větví“, nemohl jsem pochopit, proč někde visí – vždyť stojí přede mnou! Na začátku roku 1996 jsem byl přeložený do Libochovic, kde jsem sloužil devět a půl roku. Odtud jsem odešel v roce 2005 do Mladé Boleslavi. V roce 2010 jsem byl jmenován děkanem u Všech Svatých v Litoměřicích. Takto se mi tedy splnil můj sen o misii. Svého rozhodnutí jsem nikdy nelitoval. Jen se svým známým, Bohuslavem, se nevidáme tak často, jak jsme plánovali, i když s ostatními kněžími z Polska se společně setkáváme při výročních kněžského svěcení nebo jmeninách.

V poměrně krátké době se oprava farní budovy uskutečnila. S Boží pomocí se vše podařilo a o poutní slavnosti před šesti lety farní dům požehnal otec biskup Jan. Vzpomínám si, jak nám tehdy pan biskup popřál, aby se fara stala pro zdejší farníky domovem. Věřím v Boží pomoc a to, že se takto náročná oprava rychle a dobře zdařila, vnímám jako zázrak, jako potvrzení toho, že zde mám žít a působit. V kostele Všech svatých máme hezký boční oltář s obrazem Sen svatého Josefa. Je na něm zobrazeno, jak se Panna Maria vrátila od Alžběty a sv. Josef viděl, že je v pozeňnaném stavu, a chtěl se s ní rozejít. Tehdy mu anděl ve snu říká: „Josefe, neboj se! Dítě, které počala, je z Ducha Svatého...“ Já se kolikrát na ten obraz zadívám a řeknu sám sobě: „Josefe, neboj se.“

O životě farnosti

V prostorách fary se scházejí podle potřeby rodiny, děti, mládež a pravidelně senioři. Probíhá zde příprava na birmování (v současné době je to skupina 20 mladých), zkoušky chrámového sboru i mládežnické scholy, setkání misijního klubka dětí, občas i tvořivé dílničky pro děti. Farníci se setkávají před Velikonocemi a Vánoce k duchovní obnově. Organizují se přednášky,

v jeho zemi vyučoval a hlásal křesťanství. Také jsem četl o Františku Xaverském. Krátce po mém vysvěcení v roce 1992 se jeden z mých přátel, P. Bohuslav, rozhodl, že bude působit v České republice. Vybidnul mě, abych se k němu přidal. Tak jsem se rozjel ke svému biskupovi. Ten si zapsal moje jméno a farnost, kde jsem tehdy působil, na kousek papírku. Vrátil jsem se domů a byl jsem klidnější – splnil jsem, co mi svědomí neustále připomínalo. Také

O opravě fary

Na rekonstrukci fary nebylo dost peněz. Částečná pomoc přišla od německé nadace Renovabis. Začal jsem hledat firmy, které by se ujaly jednotlivých fází oprav. Naštěstí pocházím z početné rodiny a mohu se na své sourozence vždy obrátit.

někdy promítání filmů. Jednou do roka je farní den (program pro děti, vzájemné sdílení). Schází se farní rada, konalo se tu také setkání členů místní skupiny KDU-ČSL.

Každoročně nejrozsáhlejší akcí je Noc kostelů. Její příprava začíná již v lednu, protože tým dobrovolníků zajišťuje rozmanitý program v několika kostelech. Koordinátorkou projektu v celé farnosti je paní Zdeňka Kirbsová. Otevřeny jsou i kaple ve zdejších hospici nebo v domovech pro seniory. Funguje tu spolupráce s dalšími církvemi, stejně jako se Severočeskou galerií výtvarných umění, která spravuje bývalý jezuit-

ský kostel Zvěstování Panně Marii. Úsilí celého týmu dobrovolníků je každoročně korunováno vysokým počtem návštěvníků této akce a jejich příznivými ohlasy. Z iniciativy farníků probíhá i Den kostelů se vzdělávacím programem pro děti litoměřických škol.

Podařilo se, že už několik let bývá pro veřejnost otevřený kostel Všech svatých o adventních sobotách a nedělích, o vánočních svátcích pak i kostel sv. Jakuba. Dobrovolníci se střídají ve službách. Přicházejí hlav-

ně rodiče s dětmi, zastaví se u jeslička odnášejí si domů Betlémské světlo. Službu konající farníci jsou mnohdy svědky dojemných situací, kdy dítě spontánně poklekne a prosí Ježíška...

Farnost organizuje pro děti z Litoměřic i okolí výuku náboženství. Čtyři skupiny vyučují katechetky v prostorách Diecézního domu kardinála Trochty. Za výbornou spolupráci s jeho vedením jsme velice vděčni.

S prací ve farnosti pomáhají pastorační asistenti a farníci. Každý z kostelů má svého „kostelníka“, který ho otevírá a připravuje na mši svatou. Všem dobrovolníkům, kteří ve farnosti konají jakoukoli službu, mnohokrát děkuji. Jejich práce a služby si velice vážím. Za různorodou pomoc ve farnosti pak děkuji panu Jaroslavu Puldovi.

O specifikách farnosti

Litoměřickou městskou farnost ovlivňuje skutečnost, že se nachází v sídelním městě biskupa. Dnes se v Litoměřicích nacházejí dvě farnosti: městská a dómská. Snažíme se spolupracovat, aby byli lidé informováni o dění v obou farnostech.

Otec biskup Jan slouží v kostele Všech svatých poutní mši svatou. Obřady Svatého týdne máme společně v katedrále, vede je také náš otec biskup. Vánoce máme propojené méně – štědrovečerní mši sv. především pro rodiny s dětmi u nás slouží otec biskup a na sv. Štěpána jdeme všichni na poutní mši sv. do katedrály. Samozřejmostí také je, že se účastníme jáhenských a kněžských svěcení, což v ostatních farnostech takto na dosah ruky nemají. Každou třetí neděli v měsíci z našeho kostela přenáší mši svatou Radio Proglas. Občas dostávám dopisy od jeho posluchačů. Jedna osmdesátiletá paní z Poličky, která tu před více než še-

desáti lety studovala na Pedagogicko-katechetickém ústavu v Michaluské ulici č. 13, mi třeba popisovala, jak se sestřičkami uklízely právě náš kostel.

Jednou týdně sloužím mši svatou v kaplích dvou Domovů pro seniory, jedenkrát za měsíc v domově seniorů Na Krétě (bývalá vojenská nemocnice). Dvakrát v týdnu je mše svatá v kapli sv. Štěpána v místním hospici, tam hodím na požádání kdykoli, i v noci. Hospic je místem, kde se lidé často po letech navracejí k víře a k přijetí svátosti smíření a pomazání nemocných. Blízkost smrti přiměje člověka, aby se snažil uspořádat svůj dosavadní život. Není výjimkou, že zde udělují i svátost křtu nebo asistují při uzavírání manželství.

O přáních

Pokaždé když přijedu do Polska a někdo se mě zeptá, jak se mi tu v pastorační práci daří a jestli je nás víc, říkám, že nevím, jestli je nás víc, ale že nás není méně. Jestliže mám tedy vyslovit svoje přání, tak bych si přál, aby víc lidí nacházelo cestu k víře v Pána Ježíše.

Přehled bohoslužeb

kostel Všech svatých

- po-pá 18 hod.
- ne 9 a 18 hod.

kostel sv. Vojtěcha

- so 18 hod.

kostel sv. Jakuba Staršího

- ne 11 hod.

Kaple Nejsvětějšího Srdce Páně

- po 11.30 hod.
- st, první v měsíci 17 hod.

Kaple sv. Zdislavy

- po 16 hod.

Kaple Božího milosrdenství

- st 16 hod.

Kaple sv. Štěpána

- út 16 hod.
- so 16 hod.

Pojem P. Bohuslav Šimonovský
Oblíbený litoměřický kazatel se narodil ve Višňově u Příbrami v roce 1913. V roce 1938 byl vysvěcen na kněze. Byl členem řádu redemptoristů. Po druhé světové válce působil v řádovém domě ve Svitavách, od roku 1947 ve Filipově, kde byl duchovním správcem poutního kostela Panny Marie. Klášter byl zabrán a P. Bohuslav byl internován. Poté nastoupil povinnou vojenskou službu u PTP. Od roku 1954 mohl pracovat pouze v dělnických profesích, např. jako zedník. Státní souhlas mu byl vrácen v roce 1968 a nastoupil jako výpomocný duchovní na děkanském úřadu v Litoměřicích. Brzy mu ale byl státní souhlas opět odebrán. P. Šimonovský poté pracoval jako kostelník v děkanském kostele v Litoměřicích. Všichni ovšem věděli, že kostelníkem je kněz, a tak ho vyhledávali jako duchovního rádce. Stal se oblíbeným zpovědníkem bohoslovců. Byl velmi laskavý a každého oslovoval „Zlatíčko“, což se brzy stalo jeho přezdívkou. Po roce 1989 pracoval nedlouho jako výpomocný duchovní, ale byl už nemocen. Zemřel v Litoměřicích v roce 1991 ve věku 78 let v 53. roce kněžství. Byl pohřben do hrobky profesorů kněžského semináře na hřbitově v Litoměřicích.

Připravila redakce Zdislavy

Foto: Karel Pech, Jana Michálková a archiv farnosti

Výuka náboženství

Letos jsem učila dvacet dětí, osm z nich se připravovalo k přijetí svátosti smíření a Eucharistie. Loni jsem měla na přípravu dokonce dvacet dětí, což je na naše místní poměry opravdu hodně. Ačkoliv výuka probíhá v Litoměřicích, část dětí dojíždí z okolních obcí a farností. Je dobře, že se mohou sejít a prožívat společenství víry a kamarádství, místo aby absolvovaly výuku či přípravu ke svátostem osamocně ve své farnosti.

Osobně se mi velmi osvědčily pro přípravu k přijetí svátostí Rodinné katecheze, které vydali salesiánští spolupracovníci. Vytvořila jsem si k nim pracovní listy a různé další pomůcky včetně biblických postavíček. Na katecheze navazujeme probíráním Desatera. Aby to bylo pro děti zábavnější, uzavřeli jsme spolu smlouvu, tak jako uzavřel smlouvu Hospodin s Izraelem. Kdo se naučil do určitého termínu Desatero zpařeměti a na další hodině ho opět zopakoval, dostal smlouvenou odměnu. Tak doufám, že se děti budou snažit podle něj žít.

Poslední měsíce a týdny přípravy se scházíme k „prožitkovým“ setkáním podle metodiky Dnes budu tvým hostem, která pomáhá dětem rozvíjet vztah ke Kristu i k sobě navzájem, pomáhá pochopit řeč symbolů a tím lépe porozumět liturgii. Pro mne osobně je vždy velmi obohacující navázat bližší kontakt s rodiči dětí. Jsem ráda, když se podaří vymyslet i společné setkání mimo výuku, i když je to někdy velmi náročné vzhledem k tomu, že jsme z mnoha farností a nesetkáváme se všichni v neděli v jednom kostele.

Kateřina Kroupová, katechetka

Pohled varhaníka

V naší farnosti funguji jako varhaník a také mám na starosti místní chrámový sbor, farní matriku a s rodinou se staráme o klášterní kostel sv. Jakuba. Proč to dělám? Popravdě nikdy jsem o tom zvlášť nepřemýšlel. Prostě nyní je naše doba, kdy se o toto všechno musíme postarat my, podobně jako se museli postarat ti, co tu byli před námi, a jednou pak ti, kteří přijdou po nás. Člověk musí s Církví žít a s ní se modlit. V kancionále Boží cesta je na konci oddíl modliteb, který je uveden jednoduchým, ale velmi jasným nadpisem: „Modli se a žij s Církví!“ To mi přijde jako úžasné motto. Se sborem zpíváme nejen v Litoměřicích, ale rádi zajíždíme do okolních kostelů – prostě je třeba pracovat ke cti a slávě Boží. Dělá mi radost pečovat o kostel sv. Jakuba se vším, co k tomu patří... nebát se začlenit do zástupu těch, co byli a snad jednou budou... Hlavně, abychom se sešli v nebi u Pána Boha!

Jaroslav Pulda, varhaník

ZÁŘÍ

Dne 3. září 2017 uplyne 450 let od jmenování Marka z Kytlice proboštem litoměřické kapituly. Tento příslušník slezské šlechty začal svou duchovní kariéru ve Vratislavi, ale v souvislosti s prvními rekatolizačními kroky pražského arcibiskupa Antonína Brusa z Mohelnice byl v roce 1567 jmenován proboštem litoměřické kapituly. Na rozdíl od mnoha svých předchůdců v Litoměřicích skutečně sídlil, snažil se o zlepšení majetkové základny kapituly a podílel se i na zkrášlování kostela sv. Štěpána (dnešní katedrály), do nějž v roce 1575 pořídil proboštské mramorové trůnní křeslo. Zemřel při návštěvě Vratislavi 5. prosince 1579 a tamtéž byl i pochován.

Biskup Augustin Pavel Vahala stojí poněkud ve stínu svých známějších předchůdců a následovníků – biskupů Hilleho, Frinda či Schöbela. Tento rodák z Palačova u Nového Jičína, který nejprve působil v olomoucké arcidiecézi mj. jako sekretář a ceremonář tamního arcibiskupa Ferdinanda Marii Chotka, se stal litoměřickým biskupem v roce 1866. Za svého episkopátu intenzivně podporoval kněžský seminář i ústav pro hluchoněmé, který sídlil v dnešním Diecézním domě kardinála Trochty. Především je však nutné připomenout, že se jako jediný litoměřický biskup zúčastnil jednání všeobecného církevního sněmu – I. vatikánského koncilu (1869–1870), kde se, na rozdíl např. od pražského arcibiskupa Schwarzenberga, postavil za názor většiny koncilních otců v tezí o papežském primátu a neomylnosti. Augustin Pavel Valaha zemřel v Litoměřicích 10. září 1877, tedy před 140 lety, a o tři dny později se konal na litoměřickém městském hřbitově jeho pohřeb.

Se zmíněným biskupem Augustinem Bartolomějem Hillem jsou v září spjata hned dvě výročí. 16. září uplyne 185 let od jeho biskupského svěcení, které mu v chrámu Věch svatých na Pražském hradě udělil pražský arcibiskup Alois Josef Krakovský z Kolovrat. O 20 let a čtyři dny později, tedy 20. září 1852, biskup Hille znovuvysvětil kostel sv. Václava v Litoměřicích, který byl za josefinských reforem zrušen, později užíván jako obilná sýpka a teprve v polovině 19. století byl na základě dohody litoměřické městské obce, již patřil, a biskupství obnoven k liturgickému využití. Dnes je v užívání pravoslavné církve.

Martin Barus, archivář biskupství

Slavnost posvěcení kostela sv. Martina v Markvarticích

23.–24. září 2017

S velkou radostí ze zdařilého Božího díla a s velkou vděčností všem, kteří jakýmkoli způsobem pomohli pozvednout z prachu země ruinu kostela sv. Martina v Markvarticích s vírou, že se kostel podaří zachránit, dáváme na vědomí, že 23. září 2017 bude pro Markvartice (a do farnosti patřící obce Veselé, Kamenická Nová Víska, Víska pod Lesy a Veselíčko) historickou událostí. Obnovený a znovuzrozený kostel sv. Martina otevře své brány poutníkům ke slavení mše svaté po více než padesáti letech. Tato nadregionální událost si zaslouží vaši nevšední pozornost. Rádi bychom prožili tento velký a slavnostní den společně s vámi.

Těší se na vás Mgr. Marcel Hrubý – správce farnosti / P. Vojtěch Suchý SJ – administrátor in spiritualibus / Tomáš Renka – starosta obce Markvartice / Radek Zralý – starosta obce Veselé / Ing. Hana Štejnarová – starostka města Česká Kamenice, místní části Kamenická Nová Víska, Víska pod Lesy a Veselíčko.

PROGRAM:

■ sobota 23. září

9.00/ Markvartice (nádraží ČD) – výchozí místo procesí, které projde celou obcí k obnovenému kostelu sv. Martina. V procesí bude nesena socha Panny Marie z mariánského oltáře.

V blízkosti kostela budou požehnány tři zcela obnovené kříže, socha sv. Františka Xaverského a sloup se sochou Immaculaty.

11.00/ Koncelebrovaná mše svatá, celebuje Mons. Alois Kothgasser, emeritní arcibiskup salzburský, Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, Mons. Martin Davídek, generální vikář litoměřické diecéze, a kněží českých a německých diecézí. Hlavní celebrant posvětil kostel, který povstal z trosek, a nový oltář. Liturgii doprovodí chrámový sbor Musica Animata z Třebíče pod vedením Karla Tomka.

16.00/ Koncert duchovní hudby – vystoupí chrámový sbor Musica Animata z Třebíče.

V průběhu odpoledne je možné navštívit obnovené kostely v okolí: sv. Marie Magdalény v Kerharticích, sv. Jana Křtitele v Horních Habarticích, sv. Václava na Malé Bukovině a sv. Václava v Srbské Kamenici.

17.30/ Děkovná mše svatá za všechny dobrodince, kteří se podíleli na obnově kostela sv. Martina v Markvarticích, celebuje kanovník Karel Havelka, děkan Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích.

19.00/ Posvícenská zábava v kulturním domě v Markvarticích, k poslechu a tanci hraje skupina Garance z České Kamenice.

■ neděle 24. září

9.00/ Nedělní mše svatá v kostele sv. Václava v Srbské Kamenici

11.00/ Nedělní mše svatá v kostele sv. Martina v Markvarticích

Vzpomínka na kardinála Joachima Meisnera

Vzpomínka
V Čechách se cítím jako doma

V Německu zemřel ve středu 5. července 2017 ve věku 83 let emeritní arcibiskup z Kolína nad Rýnem kardinál Joachim Meisner. Zádušní bohoslužba se konala 15. července v tamní katedrále sv. Petra.

Kardinál Meisner navštívil litoměřickou diecézi několikrát. Před sedmi lety probíhala jeho návštěva ve třech dnech (16. až 18. června 2010). Tehdy se setkal s kněžími naší diecéze při kněžském dni v Hejnicích, kde společně slavili mši svatou, navštívil hřbitov v Litoměřicích a hrob nedlouho před tím zesnulého emeritního litoměřického biskupa Josefa Koukla, setkal se zaměstnanci biskupské kurie a požehnal nově opravenou budovu úřadu, na jejíž rekonstrukci věnovalo kolínské arcibiskupství nemalý finanční příspěvek.

Kázání na kněžském dni litoměřické diecéze

bazilika v Hejnicích, 17. června 2010

Milý otče biskupe Jene,
milí bratři v duchovní službě!

Vaše diecéze je místem, kde máte usku-
tečňovat své povolání ke kněžství. Je to
prostor, který se můžeme pokusit popsat
v sociologických kategoriích asi takto:
velkoměsta s mnoha rozdílnými vlastnost-
mi, středně velká města a obce s drobným
průmyslem a konečně široší kraj s roz-
zesetými vesničkami. Tím jsme ale ještě
nenalezli vlastní životní prostor, do které-
ho jsme byli kněžským svěcením zasazeni.

„Do Čech jsem přijel moc rád. Těšil jsem se, že se tu setkám s velmi milými a dobrými přáteli. Obzvláště jsem se těšil na návštěvu Hejnic, protože už jako malý chlapec jsem se svými rodiči do Hejnic chodil. Vždycky, když jedu do Čech, nesu si s sebou v srdci vzpomínky na to, co jsem zde kdysi v minulosti zažil. Naše minulost, to je něco podobného, jako když má strom kořeny. Čím více roste do výšky, tím více musí být zakořeněn. V určitém slova smyslu jsou Čechy mou vlastí. Opravdu se tady cítím jako doma.“

Kardinál Joachim Meisner při návštěvě litoměřické diecéze v roce 2010

Apoštol Pavel tento životní prostor popisuje dvěma krátkými slovy: v *Kristu*. Chceme se společně pokusit vyměřit „tu šířku a délku, výšku i hloubku“ (Ef 3,18) tohoto našeho životního prostoru a ohmatat si ho.

1. Hloubka

Dívám-li se pod sebe, vidím tam Ježíše Krista, který přede mnou klečí se zástěrou uvázanou kolem pasu, s umyvadlem v ruce a se slovy na rtech: „*Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl*“ (Jan 13,8). Nosným základem našeho povolání je služba, kterou nám Pán prokazuje. Bohoslužba neznamená v první řadě, že my sloužíme Bohu, nýbrž že nejprve Bůh slouží nám. Kněžství není v první řadě zplnomocnění, povolání a omilostnění. „*Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás*“ (Jan 15,16): Ne vy jste milovali nejprve mne, ale nejprve jsem já miloval vás. Tyto vztahové konstanty „nejprve já vás“ a potom teprve „vy mne“ nesmíme nikdy zaměnit. Pro pokorného člověka, který je ale zároveň více či méně pyšný, je někdy těžké žít zcela z někoho jiného

hasiči, kteří roztahují záchrannou plachtu před hořícím domem, aby se obyvatelé z horních pater mohli vrhnout dolů. Kde hledáme a nacházíme našeho Mistra? Podívejme se dolů: Budeme ho vidět pod našima nohama. On nás nese a nechává nás, abychom na něj šlapali. Není jako nějaký cyklista, který by z kopce šlapal a do kopce vzal kolo na záda. Pán nahoru nese naše břímě a dolů padá s naším břemenem třikrát. Svědčí o tom třetí, sedmé a deváté zastavení křížové cesty. Kříž spolu s námi ale zůstává stále na jeho ramenou. On nás neodhazuje. Toto je základ našeho života, který nás nese. Tak se všechno pro nás stává snesitelným.

2. Výška

Podívám-li se nad sebe, setká se tam můj pohled s tváří Pána na kříži, která se při umírání sklání se slovy na rtech: „*Amen, pravím ti: Ještě dnes budeš se mnou v ráji*“ (Lk 23,43). Boží tvář se na kříži nejeví jako odvrácená, ale jako přivracená. V evangeliu stojí: „*Pak naklonil hlavu a skonal*“ (Jan 19,30). Tímto otočením tváře vyňal Mistr učedníka z anonymity, jako

Foto: Karel Pech

a muset být vděčný za každý úspěch někomu jinému. K tomu však neexistuje žádná alternativa: „*Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl*“ (Jan 13,8). Máme ale štěstí, že tomu tak je. Když totiž padáme, padáme na Pána, padáme mu do zástěry. Smíme mu do ní spadnout jako břímě, s veškerou svou tíhou. K tomu nás doslova vybízí, když nastavuje zástěru, tak jako

Bůh při stvoření vyňal člověka ze země k životu. Tento vyjímající pohled Pána na kříži zastřený krví a slzami je magnetem, který nás po celý život odvádí ze seestí a přitahuje nás do své blízkosti, do svého světla, do pohledu jeho očí. Kristus má k nám, svým kněžím, zvláštní náklonnost. Ten, kdo se k němu obrátí, obdrží příslib bytí s ním: Já jsem s tebou po všechny

dny, jsem s tebou, i kdybychom museli projít vodami zármotků. Protože se nemůžeme vypořádat se vším svým lidským omezením, nespustí nás Pán na kříži už nikdy ze svých očí. Následování Ježíše se děje v Pánově zorném poli. Toto Kristovo zorné pole je polem důvěry. Osvobozuje nás od myšlenek na úspěch, od ochromujícího strachu z neúspěchů.

Toto Kristovo zorné pole nás osvobozuje od pokušení křesťanských tlaků zaměřených na výkon. Vždy, když se učedník sám sobě ztratí z očí a Mistr jej spatří, začíná život, který se ztrácí v tom, k němuž učedník vzhlíží. Učedník proto pozvedá k němu denně v modlitbě své oči, aby se ujistil o pohledu svého Pána. Přitom si povšimne: Jakkoli daleko jsem od něj, neztrácí mě ze svých dobrých očí. Jeho pohled dodává odvahu a útěchu.

3. Šířka

Podívám-li se před sebe, přichází mi Pán vstříc s chlebem a kalichem v ruce a se slovy na rtech: „*Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život*“ (Jan 6,53). On se nenechá vystrnadit z našeho životního údělu. Dokonce se nás přidržuje. Trpělivě na nás čeká. Stojíme před ním, křehkým v chlebu, nechráněným ve víně, které se může rozlít, eucharisticky s námi tak úzce spjatým, že náš pohled jde stále skrze něj, když ho hledáme. Láska k „tomu druhému“ bližnímu je snazší než láska k bližnímu, k tomu, který stojí (bezprostředně) vedle nás. „*Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte*“, (Jan 1,26) říká Jan Křtitel. Na takovou blízkost musíme odpovědět. Je tak hezké být s tím, který si nás vyvolil. Je pro nás posilou trpět při péči o svěcené duše s tím, který nás miloval jako první. Dodává nám odvahu fakt, že máme podíl na nezměrném ponížení toho, který se stává křehkým v chlebu a vínu, které se může rozlít, aby všem byl blízko až do konce světa.

„*Aby někdo byl přítelem, musí mi být zcela nablízku*“, píše Léon Bloy ve svém deníku. Mistr se nevnučuje svému učedníkovi, ale nenechá se vystrnadit z jeho života a neudržuje si odstup. Říká přece: „*Už vás nenazývám služebníky... Nazval jsem vás přáteli*“ (Jan 15,15) – a aby někdo byl mým přítelem, musí mi být zcela nablízku. To jsme právě slyšeli. Musíme se tedy sami sebe ptát: Kněže, kde žiješ? V Kristu! *V něm žijeme, pohybujeme se a jsme* (srov. Sk 17,28), říká Pavel ve Skutcích apoštolů. Divám-li se dolů, klečí tam přede mnou Pán se zástěrou uvázanou kolem pasu, s umyvadlem v ruce a se slovy na rtech: „*Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl*.“ Podívám-li se nad sebe, setká se tam můj pohled s tvář Pána na kříži, která se v umírání sklání se slovy na rtech: „*Amen, pravím ti: Ještě dnes budeš se mnou v ráji*.“ Podívám-li se před sebe, přichází mi vstříc Pán s chlebem a kalichem v ruce a se slovy na rtech: „*Nebudeš-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudeš mít v sobě život*.“ Na to odpovíme s modlitbou se církvi: „*Vzdáváme díky za to, že smíme stát před tebou a můžeme ti sloužit*.“ Amen.

+ Joachim kardinál Meisner
arcibiskup kolínský

S Radkem Rejškem, za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Problém zvaný pneumatické varhany – 2. část

V první části pojednání o zásadních problémech s dožívajícími pneumatickými varhanami (Zdislava č. 7/2016) jsem si dovilil decentně varovat před unáhlenými, byť do značné míry logickými řešeními směřujícími k úplné výměně nástroje. Nyní pojďme společně zapřemýšlet, co tedy jiného dělat (nebo nedělat). Nejvíce záleží na finančních možnostech farnosti. Při dostatku finančních prostředků lze leccos, při nedostatku naopak nelze téměř nic (s úsměvem dodejme – jaký to objev!).

Ještě v nedávné době se zdála být velmi slibnou varianta zachování koncepce a dispozice stávajícího nástroje při výměně traktury (ovládacího systému). Volba nejčastěji připadá na systém elektromagnetický, protože je realizačně nejjednodušší a cenově poměrně dostupný (být po předložení realistického rozpočtu na tuto přestavbu velmi často tuhé úsměv většiny optimistů). Volba elektromagnetického systému je v naprosté většině případů vynucena vnitřním uspořádáním varhan (umístěním vzdušnic a od toho se odvíjející možnost či nemožnost propojení hracího stolu se vzdušnicemi mechanickou trakturou). Zásadním limitujícím faktorem je původní výpustný systém a další na pohled nepostřehnutelné zálužnosti. Mechanická traktura je samozřejmě řešením nejlepší, ale uskutečnit takovou přestavbu často nelze bez zásadních změn umístění vzdušnic uvnitř nástroje či jejich úplné výměny, takže nakonec se ukáže, že přestavba na mechaniku přináší s sebou problémy, jejichž řešení se promítne do cenových relací srovnatelných se stavbou varhan nových. Takže se zvolí prakticky jediná možná varianta přestavby na systém elektromagnetický.

Elektromagnetický systém však přináší úskalí, která si v časech prvotního nadšení z „pokrokovosti“ tohoto řešení uvědomoval málokdo. Kupodivu to není ani tak stárnutí a znehodnocování elektrických a elektronických komponentů v kostelních podmínkách (vlhkost, prašnost atd.), ale velmi obtížně řešitelné problémy

působí jejich „stárnutí“ komerční. V elektrotechnice či elektronice prakticky neexistuje prvotní určení vyráběných komponentů speciálně pro varhanářské účely, ale konstruktéři a výrobci elektromagnetických a elektronických traktur a systémů jsou nuceni pracovat s tím, co se aktuálně vyrábí a je dostupné na běžném trhu. Není těžké si domyslet, co to znamená, a u nástrojů s elektromagnetickou trakturou postavených třeba v 60. letech minulého

Varhany v kostele sv. Jakuba v Litoměřicích. Foto: Jana Michálková

ho století se problém nedostupnosti potřebných komerčně zastaralých komponentů projevuje velmi bolestivým způsobem. Navíc se ukazuje, že elektromagnetická traktura stárne ještě rychleji než traktura pneumatická, takže lze předem předpokládat její ještě kratší celkovou životnost (samozřejmě při absenci potřebné údržby).

Zdá se, že před námi, kteří máme s varhanami co do činění, vyvstává pořádný problém v podobě hromadného dosluhování pneumatických nástrojů ve spojení s dosavadní bezkonceptností perspektivy smysluplného řešení. Opět se ukazuje, že každý případ bude muset být řešen individuálně podle možností každé konkrétní farnosti. Takže toto pojednání bych zakončil prosbou: Prosim, nechtejte ode mne zatím žádný plošný návod, jak situaci řešit, není to v současné konstelaci všech vlivů a okolností možné.

Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog

OTÁZKA PRO

Kristýna Solničková
projektová manažerka

Do jaké míry u nás funguje projekt Církevní turistika?

Projekt Církevní turistika je v litoměřické diecézi ještě tzv. v plenkách. Jsou však místa, kde je tato oblast již více rozvinuta, především poutní místa. Rádi bychom postupně nabídli návštěvníkům více otevřených kostelů, různé tematické trasy apod., to vše ideálně i v tištěné verzi. Realizace projektu bude ale možná pouze v součinnosti s jednotlivými farnostmi. Důležitou roli zde hrají především lidé, dobrovolníci z farností, kteří mají k danému místu vztah a byli by ochotní návštěvníky provést po kostele a předat jim třeba i něco víc než jen pouhý výklad o historii.

Kde se zájemci dozvědí bližší informace o tom, jaká místa navštívit, kdy jsou otevřená a kde se mohou ubytovat?

Veškeré informace jsou dostupné na webových stránkách www.cirkevnuturistika.cz, které jsou postupně doplňovány o nová místa a zajímavosti. Doporučuji také sledovat facebookový profil Církevní turistiky, kde zájemci naleznou například aktuální pozvánky na zajímavé akce.

Církevní turistika prezentuje nejširší veřejnosti křesťanské církevní památky, poutní místa a další zajímavosti, které mají křesťanskou víru jako společného jmenovatele. Zároveň představuje nové možnosti využití církevních objektů a propojuje křesťanské církevní památky s ostatními doprovodnými aktivitami, které přispívají k obnově duchovních, duševních i fyzických sil. Přihlásit dané místo může pouze duchovní správce farností, správou informací pak může někoho pověřit. Přihlášky jsou odesílány elektronicky přes www.cirkevnuturistika.cz.

Na území litoměřické diecéze se nachází více než tisíc kostelů a kaplí.

Je tu na šest desítek poutních míst – k nejnámějším patří Jablonné v Podještědí (místo posledního odpočinku sv. Zdislavy, hlavní patronky diecéze), Hejnice, Filipov a Bohosudov. Ve výčtu bychom ale mohli pokračovat: Bozkov, Mariánské Radčice, Horní Police, Květnov, Česká Kamenice...

Prohlídky kostelů lze v mnoha případech domluvit s duchovními ve farnostech pro předem objednané zájemce (skupiny) po celý rok. V tzv. turistickém režimu jsou pro návštěvníky přístupné jen některé: např. bazilika v Jablonném a Filipově (komentované prohlídky s průvodcem), poutní mariánský kostel v Hejnicích (je možné domluvit komentovanou prohlídku), Loreta Rumburk se stálou expozicí a doprovodným programem po celý rok (oblast Šluknovského výběžku je navíc unikátní množstvím křížových cest), Františkánský klášter v Kadani s několika prohlídkovými okruhy, kostel sv. Petra a Pavla v Mělníce s kostnicí v kryptě a zpřístupněnou kostelní věží. V rámci městské akce „Jablonecké kostely otevřeny“ je to i děkanský kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Jablonci nad Nisou atd. V Litoměřicích je druhým rokem přes léto zpřístupněn okruh po vy-

braných církevních památkách s průvodci – katedrála sv. Štěpána, děkanský kostel Všech svatých, kostel sv. Jakuba, kostel Zvěstování Panny Marie a diecézní muzeum s galerií, do října je otevřena věž u katedrály. A našly by se další příklady.

Diecézí prochází část Svatojakubské cesty a poutní stezka Via Sacra. Možnosti ubytování nabízí Mezinárodní centrum duchovní obnovy v Hejnicích, Hostel U sv. Štěpána v Litoměřicích či Klášterní penzion v Jiřetíně pod Jedlovou. Navštívit lze i dva pivovary v církevních domech – Biskupský pivovar U sv. Štěpána v Litoměřicích a Pivovar Cisterciáckého opatství Osseg v Oseku.

Poutní cesty

Zůstaneme-li u poutních cest, nelze opomenout **Svatojakubskou cestu** (Cesta sv. Jakuba), což je název historické sítě poutních cest, které vedou ke hrobu sv. Jakuba Staršího v katedrále v Santiagu de Compostela ve španělské Galicii. V naší diecézi vede přes Hrádek nad Nisou, Chrastavu, Kryštofovo Údolí, Český Dub, Letárovce, Mnichovo Hradiště a Mladou Boleslav. Podrobněji jsme o ní informovali před pěti lety. Na přípravě a značení tras se podílí Ultreia, z.s., a další spolky a dobrovolníci.

Na českých cestách doposud nefunguje praxe obdobná jako v zahraničí, kdy při předložení kredenciálu (Credential) je možné ubytovat se na farách nebo získat slevu v běžných ubytovnách. U nás mají svatojakubští poutníci tuto možnost např. v Mnichově Hradišti, kde mohou přespat na faře. Podrobné informace jsou uvedeny na www.ultreia.cz.

V rámci církevní turistiky spolupracujeme s ostatními diecézemi, postupně se rozvíjí i spolupráce s kraji. V rámci projektu **Via Sacra** probíhají jednání s partnery z Německa a Polska. Zastávkami na této poutní trase u nás jsou poutní kostely v Hejnicích a Horní Polici, Johanitská komenda v Českém Dubu, kaple sv. Anny v Mnichově Hradišti, bazilika v Jablonném a loretánská kaple v Rumburku. Více na www.via-sacra.info.

Víte o poutních cestách ve vašem okolí? Napište nám!

Foto: Filip Landa

Stará poutní cesta do Hejnic

Chrám Navštívení Panny Marie v Hejnicích

„Evropa se zrodila v poutnictví a křesťanství je její mateřštinou.“ Slova Goetha nás sice vrací o několik staletí zpět, ale jejich platnost je neměnná.

Začít putování vznešenými slovy velikána může být troufalé, ale věřte, že vypravit se na pouť k Panně Marii Hejnické po Staré poutní cestě je zážitek citace hodný. Mater Formosa, jak je zázračná soška Panny Marie nazývána, vítá poutníky v podhůří Jizerských hor již od středověku. Není proto divu, že dnešní areál klášterního kostela tvoří duchovní centrum širokého regionu Čech, Horní Lužice a Dolního Slezska. Jak tomu již bývá, řada pradávných cest se s rozvojem infrastruktury v moderním věku proměnila nebo i zanikla. I Stará poutní cesta dnes již nezačíná v Liberci či v Jablonném, ale jako turisticky modře značená na Oldřichovském sedle. Zde začneme i naše putování, ač pro některé je pomyslná startovní čára u vlakové zastávky Oldřichov v Hájích, odkud do sedla po modré vystoupáte něco málo po jednom kilometru.

Po modré!

První část Staré poutní cesty vede od bývalé hájovny souběžně s Viničnou cestou. Ta se po vstevnici kroutí až do Ferdinandova. Poutní cesta ji opouští po dvou kilometrech. Po odbočení dál po modré klesáme lesem plných rozsáhlých bukových monokultur. První poutníkově zastavení je u Emauzského obrázku. Prostá žulová boží muka s kovaným křížem a obrázkem znázorňujícím evangelijní příběh z Emauz zde stojí od nepaměti. Mezi dvěma javory a lípou přechkala mnohé snahy o likvidaci; v letošním roce prochází obnovou. Cesta dál klesá, a to až ke Kamení republiky, připomínajícímu 10. výročí vzniku Československa. Po krátkém odpočinku na prostorné lavičce pokračujeme k Farské louce. Původ názvu je jasný; správcem louky uprostřed jizerských lesů je znovu raspenavská farnost a stejně jako dříve zde potkáte tábořit skauty nebo osamělé poutníky. Kroky ubíhají k hranici lesa. Definitivně ho opouštíme u Kříže sedláka Pepka. Vkusně renovovaná památka s malovaným korpusem Krista odkazuje nejen na donátora ze zdejšího selského rodu Wildnerů, ale i na donátory obnovy: Lesy ČR, s. p., Nadaci OF a spolek Frýdlantsko. To se však již před námi otevírají široké louky, kde staletími promodlená poutní cesta pokračuje vstříc hejnickému chrámu. Před mostem přes Štolpišský potok stojí Blumrichův kříž s lavičkou. Jak čteme, byl obnoven k památce zemřelého P. Miloše Rabana, který se nezapomenutelným způsobem zapsal do dějin zdejších farností. Hned za potokem je na žulovém kameni připevněna deska upomínající na místního malíře

Kříž sedláka Pepka

Blumrichův kříž se vzpomínkou na P. Miloše Rabana

Karla Deckera. Svůj talent začal rozvíjet v krajině Frýdlantska, aby pak v důsledku posledního světového konfliktu nacházel novou inspiraci v pobřežních rovinách severního Německa.

Nacházíme se na samotě zvané V Lukách. Třem stavením dominuje mohutný, korunou impozantní, javor. Cesta se na chvíli přiblíží k lesu, kde mjíme opět jedno z obnovených zastavení. Stoupáme dál k horizontu. Jaký to jedinečný výhled na hradbu Jizerských hor. Panorama zabírá vrcholy od Smrku až po Ořešník. Na hranici louky, obrostlé planou růží, stojí boží muka zakončená drobným kovaným křížem. Bývají nazývána „ta nejkrásnější“. Subjektivní vnímání krásna umocňuje jejich zasazení do zdejšího podhůří. Poutní cesta klesá, pokračujeme kolem rybníku Netík a dál po modře značené stezce mjíme další dvě zastavení.

„U Wildnerů“

S tímto příjmením je na Frýdlantsku spojena řada míst i příběhů, není tedy překvapením, že na části poutní cesty vedoucí nad řekou Smědou se hned dvakrát se jménem setkáte. Nejprve u turistického rozcestníku a pak u nedaleko stojících božích muk, která na hranici cesty a kamenolomu postavil roku 1862 raspenavský sedlák Ignatz

Wildner. Brzy přicházíme k prvním stavením. Stojí tu také boží muka s nikou, ta však na obnovu ještě čekají. Cesta se mění v asfaltovou a brzy mezi domy vykukují červené věže hejnického chrámu. Bývaly doby, kdy před křižovatkou cest do Hejnic a Ferdinandova stávala barokní kaple a socha Jana Nepomuckého, dnes tu jsou garáže. Kaple nepřechkala dobu komunistické totality a svatý Jan se na počátku 90. let minulého století přestěhoval na kamenný most. Poslední kříž – zastavení poutní cesty, kdysi dávno stávalo ve středu křižovaty, dnes ho zvědavý poutník nalezne za živým plotem sousední zahrady. Cíl našeho putování je dosažen. Z kamenného mostu nás vítá hejnický chrám Navštívení Panny Marie. Po osmi kilometrech putování krajinou horního toku řeky Smědé vstupujeme do hlavní lodi kostela!

(hj)

Emauzský obrázek

Kámen republiky připomíná 10. výročí vzniku Československa.

Krátké zprávy z diecéze

Úspěchy biskupského gymnázia

Žáci Ekotýmu Biskupského gymnázia Bohosudov vymysleli a připravili pro své mladší spolužáky pohádkové pásmo „Sněhurka a sedm kontejnerů“. Zábavnou formou učí děti z mateřských škol Ústeckého kraje třídit odpad a zároveň jim vysvětlují, co vzniku odpadu předchází. „Po úvodní pohádce si trpaslíci ‚rozeberou‘ předškoláky a děti pak plní na stanovištích u každého trpaslíka, jehož čepička znamená určitou barvu kontejneru podle typu odpadu, zadané úkoly. Akci nám sponzorovali Ústecký kraj a IKEA projektem ‚Velké změny začínají od nejmenších‘,“ přibližuje jeden z projektů zástupkyně ředitelky Věra Pavlátová.

Za svoje aktivity získala škola k titulům „Ekoškola“, který na jaře obhájila potřeť, „Škola udržitelného života“ a „Etická škola“ ještě titul „Škola udržitelného rozvoje Ústeckého kraje“. „Je to ocenění našich projektů a výchovného působení, ve kterých se žáci Ekotýmu zaměřují nejen na své spolužáky, ale i na jejich rodiny,“ řekla Pavlátová. Ve škole tak připravili projektové dny „Enviropohádky“, „Žízaleni“ nebo „Učíme se navzájem“. Žáci Ekotýmu mj. také vyhráli 1. místo v krajské soutěži se stolní hrou o město Krupce, kterou sami vytvořili. O medaili, jak uvedla, např. bojoval Jan Leistner s obsáhlou prací o rekultivaci jezera „Milada“, vytvořeného v těžební jámě hnědouhelného dolu Chabařovice. „Výchovou k péči o životní prostředí se snažíme prakticky uvádět do života ve vzdělávacím programu myšlenky a podněty Svatého otce Františka, obsažené v jeho encyklice Laudato si“,“ poukázala Pavlátová.

Ekotým úzce spolupracuje s neziskovou organizací Sdružení Tereza, například na programu „Menu pro změnu“, kde se snaží seznamovat své spolužáky a jejich rodiny se zdravými, především lokálními potravinami. Program Litter Less zase pojednává o předcházení vzniku odpadu. A téma jak šetřit energiemi Ekotým zpracoval i do školního kalendáře, který svými ilustracemi doprovodily nadané žačky gymnázia.

Jana Michálková

Řezbář vyřezal zmenšenou miniaturu loretánské kaple v Rumburku

Pod rukama řezbáře Jiřího Cobla staršího z Rumburku – Dolních Křečan začala od února loňského roku přicházet na svět vyřezávaná miniatura rumburské loretánské kaple. V létě byla dokončena. Úctyhodné řezbářské dílo je vyvedeno do všech podrobností. Lipové dřevo řezbář natřel lazou a ošetřil voskem. Veřejnosti se miniatura v měřítku 1:35 poprvé představí v Loretě Rumburk 16. září při XXI. Loretánských slavnostech. K vidění bude i o celoměstském zahájení adventu. Nastálo ji bude možné zhlédnout ve vánočním období při prohlídkách Coblova pohyblivého betlému.

noval, že dřevěná loretánská kaple bude součástí jeho pohyblivého betlému s rumburskými motivy. Nakonec svůj záměr změnil a loretu bude prezentovat samu o sobě. „Nad vyřezáváním miniatury o rozměrech 34 cm x 52 cm x 50 cm včetně reliéfů, soch, erbů a ornamentů jsem strávil během sedmnácti měsíců dva tisíce hodin. Práce to byla velmi časově náročná, denně obnášela osm až deset hodin strávených vyřezáváním, např. výroba čtyř dveří na dřevěných pantech trvala jeden měsíc. Střechu pokrývá 2 942 střešních tašek,“ prozradil. Řezbářství se věnuje ve svém volném čase, původní profesí je vyučený strojní zámečnick.

Práce na miniatuře bude pokračovat. V plánu je vyřezání interiéru loretánské kaple a vytvoření druhé střechy. Ta byla v roce dostavby kaple v Rumburku (1707) plochá, se sochami svatého příbuzenstva na atice. Právě tyto sochy plánuje přes zimní měsíce Jiří Cobl vyřezat. Plochou střechu se sochami měla rumburská Loreta zhruba do roku 1808, kdy došlo ke snesení soch a proměně tvaru střechy. Byla jedinou takto ozdobenou loretou

Miniaturu rumburské loretánské kaple vyřezával Jiří Cobl st. déle než rok. Výsledek stojí za to.

Podle slov pracovnice Muzea Rumburk a znalkyně místní řezbářské tvorby Ester Sadivové překračuje toto precizní řezbářské dílo svým významem hranice regionu a navazuje na tradici místního německého tvoření před rokem 1945.

Původně řezbář Jiří Cobl st. plá-

na světě. O umístění soch od sochaře Franze Bienera na střechu kaple rozhodl počátkem 18. století Anton Florian kníže z Liechtensteinu, majitel panství Rumburk a iniciátor výstavby loretánské kaple.

Klára Mágrová

Dobrovolníci zachránili mariánskou kapli před zkázou

Doslova z ruin povstala barokní kaplička ve Vědlicích u Úštěka na Litoměřicku. Díky dobrovolníkům byla zbořená kaple obnovena a při první pouti, která se tu konala 8. května, ji při mši svaté požehnal a Panně Marii Prostřednici všech milostí zasvětil generální vikář Mons. Martin Davídek.

Historie kaple sahá do 18. století, kdy byla vybudována na popud zdejšího mlynáře Franze Horna. Traduje se, že ji nechal postavit po tragické smrti své manželky, kterou u mlýna přejel koňský povoz. Podle soupisu drobných sakrálních památek z roku 1835 tvořil její tehdejší výzdobu obraz bičovaného Krista a nástěnné malby zobrazující jeho mučení, na stropě pak uzavřené korunování Panny Marie. Podle informací spolku Slunný mlýn, který obnovu kaple zajistil, nebyla tato výmalba pro vesnické kaple typická a svědčí přinejmenším o značné sumě peněz, kterou musel mlynář Horn na její výstavbu věnovat.

Oprava kapličky probíhala v loňském roce za pomoci dotace Ministerstva zemědělství. I přesto, že se jedná o soukromou stavbu, byla majitelem opravena ve veřejném zájmu. Po vysvěcení má sloužit jak k bohoslužebným účelům, tak jako jeden z cílů pro návštěvníky tohoto kraje. Letos v lednu byla vydána její turistická vizitka.

Kaplička byla přihlášena do soutěže Památka roku 2016, kterou pořádá Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska, a postoupila do závěrečného finále.

Jana Michálková

První plody kurzů Alfa v Teplicích

V Teplicích se úspěšně rozběhly kurzy Alfa. Z dvaceti účastníků vzešly dvě katechumenky, dva další lidé nyní do přípravy katechumenátu vstupují.

„Přišla jsem zjistit, jestli skutečně něco mezi nebem a Zemí existuje. ... Teď jsem bohatší o mnohá zjištění, zážitky, prožitky, o setkání s parťou prima lidiček a hlavně bohatší o poznání, že v životě jde skutečně ještě o víc. Ať už mě v životě potkají jakékoliv situace, tak vím, že už na ně s Boží pomocí nezůstanu nikdy sama. Jsem opravdu moc ráda, že jsem nakonec otevřela ty dveře, které mají kliku jen zevnitř – z našeho nitra, ty dveře – na které jsem už dlouhou dobu slyšela klepání, ale neměla odvahu otevřít. A právě ty dveře mi pomohl otevřít

tento kurz,“ vyjádřila Jana Tóthová, první katechumenka teplických kurzů Alfa, která přijala letos na Bílou sobotu svátost křtu a bířmování. Podle slov lídra teplických kurzů Stanislava Vocáska se obratem aktivně zapojila do farního života. Jak říká, celému týmu, který zde kurzy pořádá, to přineslo radost a povzbuzení.

Kurzy Alfa v Teplicích připravují členové tamní římskokatolické farnosti. Zahájeny byly před půldruhým rokem a probíhají v prostředí Salesiánského střediska Štěpána Trochty v areálu Luna v Trnovanech. Třemi kurzy prošlo celkem dvacet lidí. „Pro mě to byl začátek cesty, příležitost seznámit se a promluvit si s praktikujícími křesťany, ujasnit si a i popravít svoje názory a dozvědět se něco víc o křesťanství,“ zmínila zase paní Zdeňka, která podle svých slov hodně přemýšlela o životě, křesťanství a cítila potřebu dostat se na cestu zpět blíž k Bohu, jen nevěděla jak a kde začít.

Čtvrtý kurz Alfa bude v Teplicích zahájen 14. září v 19 hodin. Zájemci, kteří se chtějí dozvědět více o křesťanství, hledají víru nebo si kladou otázky po smyslu života, se mohou přihlásit přes kontakt www.kurzylafateplice.cz.

Jana Michálková

Lovosice navštívila mládež z Polska

Poláci z farnosti Damasławek z hnězdenské arcidiecéze, kteří loni před světovým setkáním mládeže v Krakově hostili účastníky setkání z litoměřické diecéze, zavítali poslední týden v červnu do Čech. Přijali pozvání R.D. Romana Depy, duchovního z Lovosic, který teh-

dy část naší křesťanské mládeže doprovázel, aby navštívili jeho farnost a oplátkou také oni poznali naši kulturu a místní životní styl prostřednictvím osobního kontaktu s českými věřícími.

Hosté z Polska byli ubytováni v rodinách farníků, účastnili se bohoslužeb a společných setkání, prohlédli si Lovosice, Litoměřice, navštívili katedrálu sv. Štěpána, vystoupali na vrch Lovoš u Lovosic, na jeden den vyjeli do Prahy a setkali se i se sestrami premonstrátkami v Doksanech. Čtyřicetiletá skupina vedená knězem P. Krzysztofem Januchowským oceňovala českou vstřícnost, srdečnost a pohostinnost. „Bylo milé poznat druhý národ v jeho domácím prostředí. Navázali jsme nové vztahy, které bychom chtěli dál rozvíjet. Líbila se nám zdejší krajina i památky. Spojuje nás mnoho věcí a skrze naše setkání poznáváme pestrost církve. Silné bylo prožívat modlitby s českými farníky. Je tu sice menší počet lidí v kostele, ale máme dojem, že mají více nadšení pro křesťanství,“ poukázali mj. polští hosté. (Pro srovnání obou farností např. uvedli, že oproti Lovosicím, kde je v neděli sloužena jedna bohoslužba a jsou zde tři ministranti, je v jejich kostele slouženo pět nedělních bohoslužeb a je zde 32 ministrantů.)

„Pokud by naše česko-polská setkání měla skončit jen tím, že přijedou Češi do Polska a Poláci do Čech, to by bylo smutné. Byli bychom rádi, kdyby lidé navázané vztahy sami udržovali a prohlubovali. Cesty se otevřely a teď je na lidech samotných, jaké ovoce to přinese,“ shrnuli oba kněží.

Jana Michálková

Polská mládež z farnosti Damasławek z hnězdenské arcidiecéze na návštěvě litoměřické diecéze.

Foto: Petr Urban

Barokní sloup v Rumburku mají v rukou restaurátoři

U sloupu Nejsvětější Trojice na Lužickém náměstí v Rumburku mají od poloviny června v péči restaurátoři. Město Rumburk zahájilo první etapu ošetření této barokní památky. Do konce září dá město osadit vrcholovou kaplici volnými kopiemi maleb na plechu. Ty znázorňují Boha Otce, Ježíše Krista, Duchu Svatého a Nejsvětější Trojici. Restaurátorský tým Jitky Musilové současně očistí centrální sloup od vegetativních nánosů, vymění dožilé tmely a provede ochranný nátěr.

Volné kopie původních, velmi torzovitě dochovaných maleb, jsou dílem restaurátora Dušana Škráška.

Sloup Nejsvětější Trojice ze 17. století je ve vlastnictví města. K zásadnímu restaurování této kulturní památky došlo v letech 1995–1996. Její následná doporučená pravidelná údržba byla naposledy provedena před patnácti lety. Letošní práce vyjdou na 300 000 Kč. Druhá etapa má přijít na řadu v příštím roce a zahrne ošetření všech soch stojících kolem ústředního sloupu.

Podle slov restaurátorky Musilové posloužily jako vzor nově vytvořené malby na plechu s motivem Nejsv. Trojice čtyři dochované původní malby z roku 1833 uložené v městském muzeu.

Raně barokní sloup Nejsv. Trojice se sochou Panny Marie Immaculaty dominuje středu Lužického náměstí v Rumburku už 336 let. Vztyčen byl rok po epidemii moru na místě pranýře. V České republice se řadí k atypickým sakrálním památkám svého druhu.

Klára Mágrová

Otevření kaple v Nečichách

Foto: Jana Michálková

Po mnoha letech se v Nečichách na Lounsku opět otevřela kaple zasvěcená sv. Jáchymovi a sv. Anně. Po opravě interiéru ji při slavnosti koncem července požehnal generální vikář Mons. Martin Davídek. V minulosti bylo její zařízení zcela zničeno. Kaple z 18. století bývala užívána husitskou církví, v roce 1927 byla navráćena římskokatolické církvi. Letos byl díky lounskému děkanovi, can. Werneru Horákovi opraven nejen její interié, vybavena byla novým obětním stolem, křížem, reprodukcí obrazu sv. Jáchyma a Anny i lavicemi. Bohoslužby se tu budou konat příležitostně.

Jana Michálková

Kuchařka na život připomíná venkovského kněze

Nově založené Centrum Vincence Zahradníka v Zubrniciích představilo svou první knihu „Kuchařka na život aneb ze života Vincence Zahradníka“.

Nová „kuchařka“ obsahuje recepty k životu jako inspiraci vlasteneckým knězem a filosofem Vincencem Zahradníkem, který v Zubrniciích působil v kněžské službě a napsal zde část svého literárního, kazatelského a filosofického díla. Příběh je doplněn o rozhovory se zakladatelem tamního skanzenu Františkem Ledvinkou, o příbě-

hy a recepty pamětnice Aničky Vobecké a zamyšlení pracovnice Národního památkového ústavu Aleny Sellnerové nad architekturou zubnické fary. Při červnové slavnosti knihu požehnal generální vikář Martin Davídek.

Kuchařku jako poctu venkovskému faráři vydala Ilona Rožková, předsedkyně Centra, která před několika lety koupila dlouho neobývanou faru v Zubrniciích, aby si splnila si sen o historickém domě. Jak říká, jen přibližně tušila, že si společně s farou kupuje příběh z doby první fáze českého národního obrození. „Když jsem zjistila, kdo žil a tvořil v nyní našem domě, rozhodla jsem se ve stodůlce u fary postupně vybudovat Centrum Vincence Zahradníka. Společně s přáteli jsme za tímto účelem založili spolek, abychom připomněli hodného a poctivého člověka, na kterého bychom měli vzpomenout a projevit mu vděčnost,“ uvedla. P. Vincenc Zahradník (1790–1836) je podle jejich slov rodinným stříbrem regionu. Působil deset let v Zubrniciích, šest let v Křešicích u Litoměřic, kde je také pohřben.

Jana Michálková

„Kuchařka na život“ zpřístupňuje osobnost Vincence Zahradníka pro současné lidi, pojednává o lidové kultuře a životě v Zubrniciích a nabízí recepty tak, jak je její autoři posbírali od přátel z okolí.

Foto: Ivana Nováková

Hejnická pouť, místo setkávání s tradicí

V tradici osmi století poutí do Hejnic vždy ožívá 2. červenec, kdy si zdejší chrám připomíná zasvěcení Navštívení Panně Marii. První červencovou neděli tomu v podhůří Jizerek proto nebylo jinak. Od rána na kostelním dvoře postávaly stále větší a větší hloučky lidí zdravících se „Grüß Gott“. Po vstupu do chrámu pak nebylo snadné najít volné místo k sezení, kterých tu je více než čtyři sta. Řada z přichozích tak musela vystou-

pit šnekovým schodištěm na kruchtě. Ano, je tu Hejnická pouť, neboli jak němečtí krajané říkají Haindorfer Wallfahrt. Německá poutní tradice zde byla obnovena již v roce 1991, kdy se tehdy do zdevastovaného chrámu na poutní mši sjelo několik tisíc rodáků a jejich potomků, aby zde ve svobodě uctili zázračnou sošku Mater Formosy a řada z nich poprvé od vyhnání navštívila domov. Za ta léta se Hejnická pouť českých Němců stala jednou z největších v novodobých dějinách Čech. Krajané se významným způsobem zasloužili o obnovu poutního místa, které je dnes opět duchovním a celoročně přístupným centrem Jizerských hor.

Slavnou mši svatou v zaplněném kostele na pozvání hejnického faráře Pavla Andrše dvojjazyčně sloužil kapitulní děkan Karel Havelka, který nezapomenutelným způsobem propojil německé i české poutníky a farníky. „Jsem rád, že Karel Havelka přijal mé pozvání a oslavil poutí mši s námi,“ řekl Pavel Andrš. „Narodil jsem se v Liberci, teď jsem zdejší farářem, a tak je pro mě ctí, že zde mohu každoročně vítat tolik krajanů německého jazyka. Jsou to moji přátelé – farníci, neboť vím, že oni mě považují za svého faráře. Toto vědomí je velmi vzácné, je to dar Boží, který jsme nejen přijali, ale také o něj společně pečujeme.“ Mezi poutníky byl přítomný i Bernd Posselt, mluvčí Sudetoně-

meckého krajanského sdružení, jehož účast na Hejnické pouti není ničím výjimečným. Posselt ve své promluvě připomenul zásluhy zesnulého P. Miloše Rabana i důležitost Panny Marie Hejnické pro smíření mezi Čechy a sudetskými Němci ve sjednocené Evropě. Velkou zásluhu na novodobé poutnické tradici má však Franz Neumann, který setkání rodáků z Frýdlantska a jejich potomků organizuje již 20 let. Bohatý program, který vrcholí bohoslužbou 2. července zahrnuje nejen poznávací výlety po okolí česko-lužicko-slezského pohraničí

a setkávání se zdejšími obyvateli. Sám se zasloužil o obnovu řady pamětihodností Frýdlantska a připomínku osobností českých dějin, kteří ve zdejším kraji žili. Pečuje také o místní tradice a folklór, který je bohužel uchovávan stále se zmenšujícím se počtem rodáků. O svých zásluhách příliš nemluví, pouze skromně říká: „Hejnická pouť je pro mě tradice, která musí být uchována, a to jak pro naše potomky a zdejší obyvatele, tak pro ty, kteří tento jedinečný kout Čech mají rádi.“ (hj)

Napsali jste...

Aktivity teplického misijního klubka

Netradiční scénkou ztvárnily realitu nejlidnatějšího státu světa děti z misijního klubka v Teplicích. Malý autorský příběh vypráví o dvojici manažerů, kteří dostali služební příkaz cesty do Bangladěše. Exotický výlet se díky poruše auta stal ještě dobrodružnějším, když kvůli poruše auta byli manažeři nuceni přespat v místní vesnické rodině. Ta se s nimi velkoryse rozdělila o svou hladovou večeři. O to smutnější bylo, když večer děti musely odejít do práce v textilní továrně patřící právě této firmě...

Beseda s bývalým misionářem v Bangladěši Pavlem Ženiškem SDB, scénka, misijní jarmark s výrobky dětí ve farnosti, malování obrázků pro děti z Bangladěše, misijní materiály pro poznání této země, to vše bylo náplní uplynulého školního roku.

Poslední červnové setkání bylo ve

znamení návštěvy Domova seniorů v Šanově. Jídelna byla zaplněna usměvavými a tleskajícími starými lidmi, kteří byli dle slov sociální pracovnice „jako proměnění“. Pásmo lidových písní, scének i dětských ukazovaček

z Hlaholu se moc líbilo, lidové písně zpívali senioři vesele spolu s námi. Na památku jim děti rozdaly své nakreslené obrázky, poté navštívily i některé nemocné ležící klienty. Mile nás překvapily slzy dojetí klientů i zdravotní sestry.

Misijní klubko navštěvují nejen děti z farnosti, ale i z blízké základní školy, kde vedu biblický kroužek; s přípravou výrobků a obrázků pomáhají také děti z farního klubu salesiánského střediska. Všem dětem patří veliký dík, neméně i kreativní kolegyni, mamince Markétě Pospíšilové. Především díky Bohu za všechny dary, kterými se můžeme vzájemně obohatit.

Věra Gajdůšková, Teplice

Pěší pouť mládeže posedmnácté

Tradiční pěší pouť mládeže z naší diecéze letos vedla z Doksan do Bohosudova (přes Třebenice, Teplou a Kostomlaty). Mladí se na ni vydali první prázdninový týden. „Cestou se chceme modlit a snašet všechny obtíže putování za dobré rodiny a nová povolání ke kněžství a zasvěcenému životu pro naši diecézi. Po celých pět dní nás bude provázet téma rozlišování a plnění Boží vůle,“ napsali na svém webu www.dcml.cz.

Foto: Wanda Jadwiga Velinská

Dům Samaritán

Slovo samaritán vykládá Slovník spisovného jazyka českého takto: „1. kdo prokazuje milosrdenství, pomoc bližnímu, 2. dříve člen dobrovolných organizací pro poskytování první pomoci.“ Oblastní charita Ústí nad Labem nabízí prostřednictvím Domu Samaritán služby lidem bez přístřeší, pravidelně je kontaktuje přímo v terénu. Jsou příběhy, ve kterých je její pomoc poslední možnou záchranou a tento dům pomyslnou lodí, jež má za cíl odvézt uživatele někam dál, do „lepšího“.

Bezďák, houmles, socka!... Touto a někdy i mnohem horší nálepkou jsou často označovány osoby, které se bezcílně pohybují na ulici, posedávají na nádraží nebo přespávají na lavičce v parku. Vypadají nevábne, možná jsou špinaví nebo smrdí a lidé je obcházejí obloukem. Je jich hodně a je to nepřijemné. Už i malé dítě vám bezdomovce nakreslí, pravděpodobně bude mít vousy a dlouhý hnědý kabát. Dospělý vám s určitou dávkou jistoty řekne, že je to alkoholik a že si za to může sám. Je to opravdu tak, nebo se může za tím „kabátem“ skrývat člověk, který stojí přinejmenším za pár vlidných slov? Má cenu těmto lidem pomáhat? Pracovníci Domu Samaritán jsou i po 15 letech působení v této oblasti přesvědčeni, že ano.

Je středa, hodina po poledni – čas, kdy do ulic Ústí nad Labem vycházejí dvě sociální pracovníce Domu Samaritán. Do batohů vkládají namazané chleby a termosku s čajem. Jejich úkolem je kontaktovat bezdomovce přímo v terénu a informovat je o službách Oblastní charity Ústí nad Labem, které by jim pomohly řešit jejich nepříznivou životní situaci.

Monika Zahrádková dělá práci sociálního pracovníka sedmým rokem, Ivana Ženčuchová má čtyři roky praxe v sociálních službách. První zastávkou na naší tříhodinové cestě jsou Předlice, ulice Na Nivách. Kdysi lukrativní adresa, dnes totálně vybydlené, zchátralé, zničené domy působí jako scéna z válečného filmu. Některé ze zazděných vchodů jsou zčásti vybourány, známka toho, že se v nich i přes zákaz a na vlastní nebezpečí lidé pohybují. „Charita! Charita! Potřebuje někdo pomoc? Chce někdo jídlo?“ volají obě do zdejších ruin. Procházíme ulicí, opakovaně to zkoušíme, ale odezva žádná, přestože se tu podle dostupných informací pravidelně pohybuje několik bezdomovců.

Přesouváme se do centra města. Procházíme přízemím obchodního centra, míříme na hlavní vlakové nádraží. Potkáváme staršího

invalidního muže s igelitkou v ruce. Monika se s ním zdraví. Je to bývalý klient Domu Samaritán. Díky tomu se dal dohromady, po letech se zkontaktoval s rodinou a nyní žije na ubytovně. Nabízenou svačinu si s poděkováním rád bere.

Hlavní vlakové nádraží je jednou z lokalit, kam se bezdomovci přes den stahují nejčastěji. Stoupáme do proskleného vestibulu v patře. Kousek od perónu posedává skupinka lidí, za kterou míříme, opodál druhá. Konverzují, kouří. „Tak to je naše partička,“ říká mi Monika. Společně se zdravíme, padají první otázky, nabídky, doporučení. Monika jim rozdává svačiny, Ivana zase čaj. „Nemáme kde vzít oblečení, vyprat si, vykoupat se... Jsme za to rádi a děkujeme,“ oceňuje pomoc jedna z žen. „Já vlastně ani nevím, proč jsem takhle skončila, ale je mi i takhle dobře. Měla jsem dokonalejší život, dokud mi manžel nezačal zahybat. Děti mám, ale nechci u nich být. Nemám ráda, když mi někdo něco vyčítá. Dávky nepobírám. Přes den chodím na prospěšky – to uklízím v parku. Hlavu ukládám, kde se dá. Občas spím venku, v garážích, občas u matky. Mám druhá, ale je to hroznej piják,“ vypráví ve zkratce svůj příběh. Další žena je opilá, sociální pracovníce jí domlouvá. Zve ji do azylového domu, nabízí pomoc.

Mladší muž si domlouvá pomoc, opakovaně děkuje. Jiný zase tvrdí, že v minulosti pracoval v Ostravě na šachtě, že je pětadvacet let bez práce a s rodinou se nestýká. Přes den podle svých slov posedává na nádraží, spí po boudách.

„Terénní formu nízkoprahového denního centra poskytujeme v Ústí nad Labem už třetím rokem. S touto skupinou se setkáváme pravidelně. Pijí všichni. Celému osazenstvu předáme svačiny a snažíme se je namotivovat, aby druhý den, až budou střízliví, přišli do Domu Samaritán vykoupat se, převléknout do čistého oblečení a dát si polévku. Jednou za čas skutečně přijdou,“ říká Monika Zahrádková.

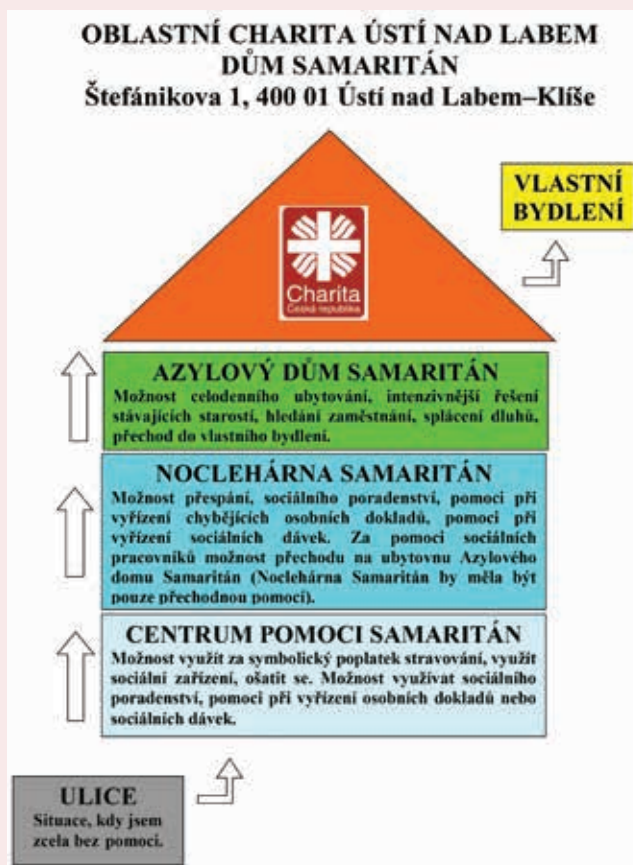
Nadějným případem by mohl být podle je-

řích slov bezdomovec Láďa (62 let). Na ulici žije skoro devět let. Problém u něj nastal vlastně už v mládí. Jak sám říká, chytl se blbě party, což bylo spojeno i s nadužíváním alkoholu. Nikdy moc nepracoval, byl několikrát trestně stíhán za krádeže a pil. Před devíti lety zemřela jeho partnerka, se kterou žil ve společné domácnosti. Náklady na bydlení nezahládil sám hradit a musel se z bytu vystěhovat. Zůstal na ulici a pil, aby na své problémy zapomněl. Jeho závislost na alkoholu se ještě prohloubila. „Překvapil nás dotazem, zda bychom ho přijali do azylového domu. Naše služby nevyhledával, nyní ale přišel s tím, že už je z ulice unavený. Zatím spolupracuje, nepije. Držme mu palce, ať mu to vydrží,“ dodává.

Jana Michálková

Foto: Jana Michálková

Dům Samaritán je komplexem tří stabilních sociálních služeb, které mají ve městě Ústí nad Labem nezastupitelné místo. Jednou z těchto služeb je Centrum pomoci Samaritán, které je místem, kde se mohou lidé bez domova nasýtit, umýt a obléknout, druhou službou je Noclehárna Samaritán, kde mohou tito lidé přespát, a třetí službou je Azylový dům Samaritán, kde se mohou osoby bez přístřeší na přechodnou dobu

ubytovat, pravidelně docházet na schůzky se sociálním pracovníkem a intenzivněji se tak podílet na řešení své stávající situace.

Všechny tyto služby fungují dlouhodobě a je po nich velká poptávka, a to jak z řady uživatelů, tak ze strany města Ústí nad Labem a veřejnosti. Cílem těchto služeb je pomoci lidem z ulice dosáhnout až na vlastní bydlení a samostatnost.

„Práce s našimi uživateli je natolik pestrá a akční, že dny a týdny rychle utíkají a my si kolikrát ani nevšimneme, že se překlopil nový rok. Právě v tomto roce 2017 jsem se ale na chvíli zastavila a udělala si čas na to zavzpomínat... Mě osobně osud zavedl jako sociální pracovníci do Domu Samaritán v roce 2008 a tento rok pro mě vždy zůstane výjimečným a přelomovým.

Tenkrát měl za sebou tento dům sedmileté fungování a už v tu dobu z něj sálala velká síla a stabilita. Jak jsem později pochopila, to „pevně“ netvořily zdi nebo vybavení tohoto domu, ale především pracovní tým. Jako všude, i sem zaměstnanci přicházeli a zase od nás odcházeli, ale pevně jádro zůstávalo a pomalu se rozrůstalo. Všichni, kdo v sociálních službách pracují, vědí, že tato práce a pouze s jednou cílovou skupinou se celý život dělat nedá, a to přinejmenším z důvodu určitého vyčerpání nebo ztráty motivace. O to více si vážím toho, že u nás vznikl stálý, jak profesně zdatný, tak zároveň přátelský tým, a je pro mě velkou ctí tento tým vést.“

*Vendula Křištofová,
vedoucí Domu Samaritán*

DŮM SAMARITÁN V ČÍSLECH ZA ROK 2016

Služby jsme poskytli:	691 uživatelům
Pomohli jsme:	12 cizincům
Uspořádali jsme:	16 akcí pro uživatele
Při práci v terénu jsme ujeli:	725 km
Naši zaměstnanci strávili při práci s uživateli celkem:	3998 hodin

KONTAKT

Štefánikova 1, Ústí nad Labem – Klíše
Telefon: 475 601 805, 731 545 561
E-mail: samaritan@charitausti.cz
Web: www.charitausti.cz

Zdroj: Oblastní charita Ústí nad Labem,
Výroční zpráva 2016

Rodina dostala novou šanci

Větší rodiny, které se dostaly do existenční tísně a zůstaly bez střechy nad hlavou, mohou najít dočasné zázemí v Azylovém domě Jonáš v Dobranově na Českolipsku. Jednou z nich je šestičlenná rodina bývalého podnikatele, která se dostala do existenční krize před dvěma lety, kdy se otec zadlužil, následně propadl drogám a všichni tak přišli o svůj domov. „Ani nevím, jak to přišlo. Měl jsem stěhovací službu, která prosperovala, a připadal jsem si, že mi patří svět. Najednou se to začalo všechno hroutit. To jsem si však uvědomil, až když jsem byl úplně na dně,“ vzpomíná na krušné chvíle pan G.

On i jeho nejbližší ale dostali novou šanci. Postupně se zbavil závislosti na drogách, střechu nad hlavou našli loni na podzim jako jedni z prvních klientů v Dobranově – v objektu, který zakoupilo Biskupství litoměřické z finanční náhrady podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi, který nechalo zrekonstruovat a v němž azylové ubytování provozuje Farní charita Česká Lípa.

Za asistence sociálních pracovníků, které mu pomohly s komunikací s úřady a s postupným oddlužováním, začal pracovat v dalším z projektů českolipské charity, v tzv. Sociálním podniku, kde se věnoval sečím a nyní vypomáhá jako pomocná síla v pekárnách. Podle slov pracovníků charity rodina od začátku svého pobytu v azylovém domě spolupracuje, plní si své cíle a nyní cítí znovu možnost postavit se na vlastní nohy.

Jana Michálková, Jiří Gottlieber

Rodiny jsou podporovány k větší samostatnosti a zodpovědnosti za prostředí, ve kterém žijí.

Foto: Jiří Gottlieber/Farní charita Česká Lípa

**karmelitánské
nakladatelství**

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasílky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Honor Ayresová, Renita Boyleová

Dobrou noc s Biblií

Vyprávění o stvoření světa i Noemovi, o Jonášovi a velrybě, o statečném Davidovi, ale hlavně o Ježíšovi: jak se narodil, jak uzdravoval nemocné a pomáhal hříšníkům, jak byl zrazen, zabit a vstal z mrtvých.
váz., 93 s., 269 Kč

Ivan Renč

Malý král

Jsou v mém království dobří a poctiví lidé? Mladický král při výpravách po svém království zažívá různá dobrodružství a zároveň poznává, co je pro dobrý vztah mezi lidmi podstatné a nezbytné.
váz., 126 s., 299 Kč

uspořádal Vojtěch Kodet

Mariánské modlitby

2. vydání

Záměrem autora bylo shromáždit nejkrásnější mariánské modlitby církevní tradice. Druhé vydání vychází v rozšířené verzi, obohacené o modlitby Benedikta XVI. a papeže Františka.
váz., 311 s., 229 Kč

Jacques Philippe

Ve škole Ducha Svatého

3. vydání

Jak se otevírá Duchu Svatému, nebránit se jeho působení, učit se rozeznávat jeho hlas a dát se jím vést? Jak odpovídat na Boží volání? Na tyto i na další podobné otázky hledá autor praktické odpovědi.
brož., 80 s., 149 Kč

Veronika K. Barátová

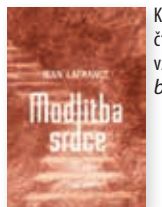
Boží vůle: bludiště, nebo cesta?

Chce Bůh všechno, co se nám v životě stane? Má přesné plány s každým člověkem? Je Boží vůlí, že člověk trpí? Jak rozpoznat Boží vůli? Moudrá knížka pro mladé i zralejší čtenáře.
brož., 107 s., 139 Kč

Jean Lafrance

Modlitba srdce

Kniha, která se opírá o tradici východní spirituality, uvádí čtenáře do tajemství ustavičné modlitby a důvěrného vztahu s Bohem.
brož., 136 s., 149 Kč

■ Kanovnické nešpory, Litoměřice

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli.

■ Nikodémova noc, Raspenava

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma svatého, tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence, požehnání.

■ Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 modlitba růžence, ve 20.00 mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

■ Litoměřické varhanní léto, Litoměřice, 6. 9. 2017

Katedrála sv. Štěpána, 19.00 hodin. Arvid Gast (Německo).

■ Pravidelná oslava sv. Anežky České, Doksany, 8. 9. 2017

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 18.00 hodin. Každý druhý pátek v měsíci od března do listopadu pravidelná oslava sv. Anežky České, která byla v dětství ve zdejší klášterě sestrami premonstrátskými vychovávána. Modlitby za duchovní obrodu našeho národa, za církve i na úmysly jednotlivých poutníků.

■ Pouť kmotrů a kmotřenců, Jablonné v Podještědí, 9. 9. 2017

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin. Pouť kmotrů a kmotřenců. V 10.00 mše svatá, od 11.00 doprovodný program, od 14.00 Divadelní festival v Petrovích.

■ Mariánská pouť, Zdislava, 9. 9. 2017

Kostel sv. Jana Křtitele, 15.00 hodin. Obnovení starobylé mariánské poutě z 18. století. Poutní mše svatá, hlavním celebrantem bude probošt litoměřické katedrální kapituly, prelát Jiří Hladík O.Cr.

■ 25 let od založení Základní školy Ant. Bratřovského, Jablonec nad Nisou, 12. 9. 2017

Kostel Nejsvětějšího srdce Ježíšova, 10.00 hodin. Oslava 25 let od založení katolické školy Ant. Bratřovského. Den otevřených dveří: 8.00–10.00 v budově školy v Saskové ulici 34/2080 a 13.00–16.00 v budově školy v Opletalově ulici 1266/4. Více na www.zsab.cz

■ Loretánské slavnosti, Rumburk, 16. 9. 2017

Loreta, 10.00–17.00 hodin. Loretánské slavnosti spojené se slavností 310. výročí posvěcení loretánské kaple – mše svatá v 10.00, jejím hlavním celebrantem bude generální sekretář ČBK P. Stanislav Příbyl CSsR. Jeden den v době baroka, celodenní hudební a divadelní program pro děti a rodiče. Od 17.00 pobožnost Svätých schodů. Program na www.loretarumburk.cz

■ Diecézní pouť rodin ke svaté Zdislavě, Jablonné v Podještědí, 16. 9. 2017

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 11.00 hodin. Diecézní pouť rodin ke sv. Zdislavě. Mše svatá, hlavním celebrantem bude provinciál P. Benedikt Mohelník OP. Následný program pro rodiny, spolupracuje Diecézní centrum pro rodinu.

■ Benefiční koncert pro Klášter sester premonstrátek, Doksany, 16. 9. 2017

Kostel Narození Panny Marie, 15.00 hodin. Benefiční koncert pro Klášter sester premonstrátek. Zazní díla pro smyčkový kvartet, smyčkový kvartet s lesním rohem a pro chrámový sbor.

■ Koncert duchovní hudby, Mšeno, 16. 9. 2017

Kostel sv. Martina, 18.00 hodin. Koncert Spirituál kvintetu.

■ Slavnost 480 let od posvěcení chrámu sv. Mikuláše, Louny, 17. 9. 2017

Kostel sv. Mikuláše, 9.00 hodin. Slavnost při příležitosti 480 let od posvěcení chrámu sv. Mikuláše. Hlavním celebrantem mše svaté bude opat Želivského kláštera P. Jaroslav Šimek O.Praem.

■ Duchovní obnova, Velké Hamry, 23. 9. 2017

Fara Velké Hamry, 10.00 hodin. Duchovní obnova na téma Jak evangelizovat (s P. Janem Rajlichem OP). Přihlášky do 19. 9. na tel. 603 483 513.

■ Pouť ke svaté Zdislavě – Perle české šlechty, Jablonné v Podještědí, 30. 9. 2017

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 11.00 hodin. Pouť ke sv. Zdislavě – Perle české šlechty. Poutní mše svatá, hlavním celebrantem bude generální vikář Mons. Martin Davídek.

■ PEČUJETE O SVÉ BLÍZKÉ? CYKLUS PEČUJ DOMA A S NÁMI od 23. 9. v České Lípě

Diakonie ČCE pořádá v České Lípě cyklus kurzů Pečuj doma a s námi. Je určen laikům, kteří se doma starají zejména o seniory. Zdarma získají potřebné rady a informace, vymění si zkušenosti, prakticky navčíví ošetrovatelské techniky. Obdrží také soubor příruček k pečování a DVD s instruktážními videi. Kurzy se uskuteční v prostorách Sboru ČCE Česká Lípa na adrese Chelčického 1012/1:

23. 9. 2017	8.00 – 14.00	Ošetrovatelský kurz
23. 9. 2017	14.00 – 17.00	Praktický a nácvikový kurz 1/2
24. 9. 2017	8.00 – 11.00	Praktický a nácvikový kurz 2/2
24. 9. 2017	11.00 – 17.00	Demence
6. 10. 2017	9.00 – 15.00	Sociálně právní kurz
6. 10. 2017	15.00 – 18.00	Kurz komunikace 1/2
7. 10. 2017	8.00 – 11.00	Kurz komunikace 2/2
7. 10. 2017	11.00 – 17.00	Fyzioterapeutický kurz
8. 10. 2017	8.00 – 14.00	Doprovázení v závěru života

Přihlášky na www.pecujdoma.cz. Přednost mají zájemci o celý cyklus.

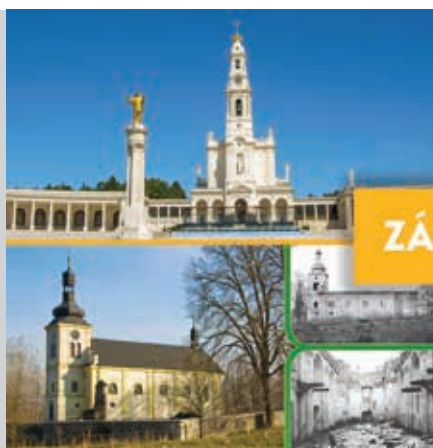
Lípa Musica

Podzim s Lípou Musicou

- **REQUIEM ZA RŮŽOVÝ MĚSÍC** / zahajovací koncert
pátek 15. září, 19.00 | Česká Lípa, bazilika Všech svatých
 Joel Frederiksen – zpěv, loutna, Ensemble Phoenix Munich (Německo)
- **KONCERT PŘI SVÍČKÁCH**
sobota 16. září, 20.00 | Zahrádky, kostel sv. Barbory
 Zuzana Lapčíková – zpěv, cimbál, Vladislav Bláha – kytara
- **ANDĚLSKÉ HLASY**
neděle 17. září, 17.00 | Filipov u Rumburka, bazilika
 minor Panny Marie Pomocnice křesťanů
 Kühnův dětský sbor, Jan Kalfus – varhany
- **ZLATO V PRYSKU**
pátek 22. září, 19.00 | Prusk, kostel sv. Petra a Pavla
 Aurea: Alena Leja – zpěv, shruti box, Ilja Šibor – didgeridoo, fujara (Německo)
- **LABYRINT LÁSKY**
sobota 23. září, 19.00 | Stráž pod Ralskem, kostel sv. Zikmunda
 Hana Blažíková – soprán, Collegium Marianum
- **HRADIŠŤAN V SRDCI SKLA**
neděle 24. září, 17.00 | Kamenický Šenov, kostel Narození sv. Jana Křtitele
 Jiří Pavlica a Hradišťan
- **B-A-C-Had.**
úterý 26. září, 19.00 | Litoměřice, kostel Všech svatých
 Albrecht Koch – varhany (Německo)
- **KRÁSA PŘICHÁZÍ...**
čtvrtek 28. září, 19.00 | Jezvė, kostel sv. Vavřince
 Markus Brutscher – tenor (Německo), Barbara Maria Willi – pozitiv, varhany
- **TANEC RADOSTI**
sobota 30. září, 19.00 | Česká Lípa, Centrum textilního tisku
 Café del Mundo: Jan Pascal, Alexander Kilian – flamenkové kytary (Německo)
- **CHVÁLA LIDSKÉHO HLASU**
úterý 3. října, 19.00 | Waltersdorf, evangelicko-luteránský kostel
 Martinů Voices
- **MOZARTOVO REQUIEM**
pátek 6. října, 19.00 | Zittau, kostel sv. Jana
 Musica Florea
- **MELANCHOLIE**
sobota 7. října, 19.00 | Česká Lípa, Biberova kaple
 Jiří Bárta – violoncello, Terezie Fialová – klavír, pozitiv
- **DOMINE JESU CHRISTE**
neděle 8. října, 17.00 | Konojedy, kostel Nanebevzetí Panny Marie
 Gabriela Eibenová – soprán, Ensemble Inégal, Adam Viktora – varhany
- **CLARINETISSIMO**
středa 11. října, 19.00 | Děčín, zámek – knihovni sál
 Igor Františák – klarinet, Barocco sempre giovane
- **POCTA BENNEWITZOVI**
sobota 14. října, 19.00 | Doksy, zámek – malý sál
 Bennewitzovo kvarteto
- **INSPIRACE O PÁTÉ**
neděle 15. října, 17.00 | Luftkurort Lückendorf, evangelicko-luteránský kostel
 Afflatus Quintet
- **HRAVÝ HARLEKÝN**
čtvrtek 19. října, 19.00 | Česká Lípa, Centrum textilního tisku
 Karlheinz Stockhausen: Harlekýn, Karel Dohnal – klarinet (hudebně-scénický
 taneční kus Harlekýn pro jediného sólového hráče – herce – tanečníka)
- **MYSTÉRIUM ČASU**
úterý 24. října, 19.00 | Česká Lípa, Jiráskovo divadlo
 Pražský komorní balet (tři inscenace, tři mladí talentovaní choreografové tvořící na
 hudbu českých hudebních skladatelů a téma vnímání faktoru času)
- **ORQUESTRINA ANEB KDYŽ HVĚZDY HRAJÍ A TANČÍ**
sobota 28. října, 19.00 | Nový Bor, Městské divadlo
 Taneční překvapení z pořadu StarDance
 Baborák Ensemble, Radek Baborák – dirigent, lesní roh
- **MISTROVSKÉ KURZY S KLARINETISTOU MILANEM ŘEŘICHOU**
čtvrtek 2. listopadu | ZUŠ Česká Lípa
- **MÁ TO SMYSL!**
pátek 3. listopadu, 19.00 | Česká Lípa, Jiráskovo divadlo
 Společně na pódiu s čestným festivalovým hostem z oblasti klasické hudby aneb
 motivační přehlídka žáků ZUŠ Česká Lípa
- **MOZART GALA** / závěrečný koncert
sobota 11. listopadu, 19.00 | Liberec, Divadlo F. X. Šaldy
 Adam Plachetka – basbaryton, Pražští komorní sólisté
- **DIALOGY O PŘÁTELSTVÍ** / epilog festivalu Lípa Musica a závěrečný koncert
 Dnů česko-německé kultury
neděle 12. listopadu, 18.00 a 19.30 | Dresden, katedrála Nejsvětější Trojice
 děkovaň bohoslužba celebrowaná saským a litoměřickým biskupem s liturgickým do-
 provedem gregoriánského chorálu Schola Gregoriana Pragensis, Antica e moderna,
 Jaroslav Tůma – varhany

Vstupenky na koncerty i místa ve festivalovém autobusu je možné rezervovat na www.lipamusic.cz.

Záštitu nad 16. ročníkem festivalu převzal mj. Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický.

NÁRODNÍ POUŤ DO FATIMY

12. - 13. září 2017

ZÁŘÍ V TELEVIZI NOE

SLAVNOSTNÍ POSVĚCENÍ KOSTELA
SV. MARTINA V MARKVARTICÍCH

sobota 23. září 2017 v 11.00 hodin

SEVEROČESKÁ GALERIE VÝTVARNÉHO UMĚNÍ LITOMĚŘICE

ULRICH CREUTZ
15. 9. – 19. 11. 2017

Vernisáž 14. září od 17.30 hodin

Autor: Michaela Ottová

Kurátor za SGVU: Luboš Turčan

Výstava s názvem Mýtus Ulrich Creutz představuje jedinečná umělecká díla severozápadních Čech vzniklá v závěru středověku. Sochař Ulrich Creutz je autorem výjimečného náhrobku královského diplomata a pána města Kadaně Jana Hasištejnského z Lobkowicz († 1517), umístěného v kostele Čtrnácti svatých Pomocníků v klášteře františkánů-observantů v Kadani. Na náhrobku je zobrazeno tělo zemřelého v expresivní podobě lidské kostry ovinuté hadem. Tentýž sochař vytvořil tzv. Lobkowiczský epitaf – monumentální desku s rytířem ve zbroji, představující snad Janova syna Jaroslava II. († 1529), který se spolu s otcem podílel na konceptu výmalby a vybavení pohřebiště lobkowiczského rodu v kadaňském františkánském kostele.

Pozdně gotický sochař Ulrich Creutz se těší odbornému zájmu již takřka sto let a jeho díla byla za tu dobu věnována již dvě monografické výstavy, což vypovídá o jeho unikátním místě v dějinách umění. Kromě kamenosochařské činnosti mu byla dříve přisuzována i činnost řezbářská. Historik umění Josef Opitz zjistil v Kadani a okolí nezvykle rozsáhlou a zajímavou skupinu asi třiceti pozdně gotických dřevořezeb, které na základě tvarového srovnání spojil s kadaňskými kamennými monumenty. Vznikla tak představa o tvorbě Ulricha Creutze v Kadani mezi léty 1516 a 1530. Tento mýtus byl zpochybněn novými výzkumy, které prokazují, že Creutz z Kadaně záhy odešel. Pojem „mýtus“ v názvu výstavy se týká také pojetí sochaře jako hrdinné individuality, která prostřednictvím umělecké formy vyjadřuje svou povahu a názor na svět. Kadaňské řezbářské dílny, v nichž působili Creutzovi dřívější spolupracovníci, zhotovovaly i po jeho odchodu do Saska oltářní nástavce s neobyčejně působivými sochami světců a světic a zejména monumentální expresivní sochy ukřižovaného Krista. Věrnost zobrazení zmučeného lidského těla, v momentu tělesné smrti, s naturalistickou polychromií, „pravými“ vlasy a trnovou korunou z přírodních větviček, umožňovala dobovému vnímateli pocítit bezprostřední přítomnost Krista, který mu svou smrtí přináší spásu a věčný život. Vysoký počet dochovaných soch Krista, spolu s krajně neobvyklým zasazením relikví (ostatků) do hrudi některých z nich, naznačuje souvislost se zvláštním typem zbožnosti. Podporoval ho nejspíše právě Jan Hasištejnský, jehož roku 1493 silně zasáhla návštěva míst ve Svaté zemi, kde se odehrály všechny události závěru Ježíšova života.

Výstava kromě vlastního díla Ulricha Creutze (prezentované formou konceptuálního videa) a řezbářských prací s ním dříve spojovaných ukazuje také další artefakty (malby, sochy, rukopisy) původně určené pro kadaňský klášter. Jeho podoba a vybavení měly připomínat svatá místa v Jeruzalémě. Iniciátorem této myšlenky byl Jan Hasištejnský z Lobkowicz, jehož pětisetleté výročí úmrtí si v letošním roce připomínáme.

Michaela Ottová

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

v sobotu 9. září, 9–12 a 13–18 hodin

Po celý den volný vstup do všech expozic Severočeské galerie výtvarného umění v Litoměřicích včetně Galerie a muzea litoměřické diecéze a Expozice naivního umění a art brut. Bývalý jezuitský kostel Zvěstování Panně Marii otevřen 11–17 hodin.

Program:

14.00–16.00

barokní výtvarná dílna pro děti, ale nejen pro ně

14.30

komentovaná prohlídka expozice Naivního umění a art brut s Alenou Beránkovou

16.00

komentovaná prohlídka výstav Tomáš Vosolsobě – Retrospektiva v bývalém jezuitském kostele Zvěstování Panně Marii s Veronikou Kotoučovou

Z diáře**Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa**

- 4. 9. 8.00 hod. Zahájení nového školního roku na církevní ZŠ, Jablonec nad Nisou
- 5. 9. 15.00 hod. Setkání s arcibiskupem salcburským, Litoměřice
- 16.00 hod. Návštěva představených a bohoslovců salcburského semináře, Litoměřice
- 6. 9. 9.30 hod. Vikariátní setkání, Ústí nad Labem - Střekov, Církvice
- 9. 9. 11.00 hod. Žehnění praporu a hasičské stříkačky, setkání s hasiči, Braňany u Mostu
- 12.–13. 9. Fatimská pouť, Portugalsko
- 15. 9. 19.00 hod. Lípa Musica, koncert, Česká Lípa
- 17. 9. 11.30 hod. Pout' ke sv. Kříži, Údlice
- 21. 9. 10.00 hod. Vikariátní setkání, Bílina
- 22. 9. 10.00 hod. Slavnost, socha Panny Marie Fatimské v Litoměřicích, katedrála sv. Štěpána
- 23. 9. 11.00 hod. Slavnost posvěcení kostela, Markvartice
- 24. 9. 10.00 hod. Birmování, pouť, Bozkov
- 27. 9. 16.30 hod. Svatováclavská poutní bohoslužba, Třebívlice
- 28. 9. 10.00 hod. Svatováclavská národní pouť, Stará Boleslav
- 30. 9. 9.30 hod. Vzpomínka na zesnulého MUDr. Kubíčka, Dětřichov

Mons. Martina Davidka, generálního vikáře

- 4. 9. 9.00 hod. Zahájení školního roku, Gymnázium Varnsdorf
- 10. 9. 10.00 hod. Pout', Děčín
- 12. 9. 10.00 hod. 25. výročí církevní ZŠ, Jablonec nad Nisou
- 16. 9. 10.00 hod. Pout', Mariánské Radčice
- 17. 9. 10.00 hod. Pout', Bohosudov
- 22. 9. 10.00 hod. Slavnost, socha Panny Marie Fatimské, katedrála sv. Štěpána
- 22. 9. 16.30 hod. 111. výročí posvěcení kostela, Dubí
- 23. 9. 11.00 hod. Slavnost posvěcení kostela, Markvartice
- 24. 9. 16.00 hod. Pout', Zámek Děčín
- 30. 9. 11.00 hod. Pout' ke sv. Zdislavě, Jablonné v Podještědí

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2017 vychází pět čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

PŘEDPLATNÉ

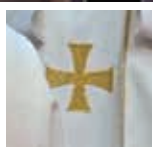
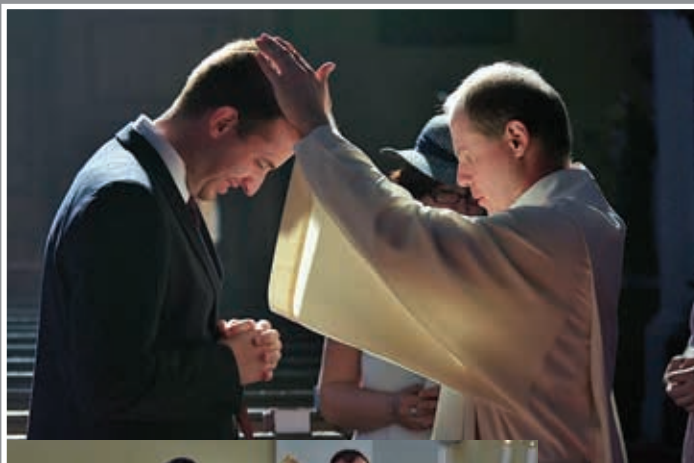
Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálová (michalkova@dltm.cz). **Grafická úprava:** StudioLinka (linkatdp@volny.cz).

Tisk: Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535–6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Slavnost kněžského svěcení

jáhna Jiřího Landy, litoměřického rodáka a farníka, jehož litoměřický biskup Jan Baxant vysvětil pro Schönstattské hnutí, kde bude tento novokněž dále působit v duchovní službě, 24. června 2017, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice

Foto: Miroslav Zimmer

500. výročí přesunutého kostela v Mostě

Poutní slavnost, při které Mons. Jan Baxant požehnal bustu stavitele kostela Jakuba Haylmanna ze Schweinfurtu (autor Bořivoj Rak), 13. srpna 2017, kostel Nanebevzetí Panny Marie, Most

Foto: Jana Michálková

Animátoři

Mons. Jan Baxant předal osvědčení absolventům dvouletého kurzu animátorů pro práci s mládeží, 15. července 2017, kostel sv. Víta, Příchovice

Foto: Marie Barkmanová

Hasičské slavnosti Litoměřice

Floriánská mše svatá, 9. června 2017, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice

Foto: Karel Pech

Noc kostelů 9. června 2017

se v diecézi konala poosmě, celkem se do ní zapojilo 12 církví. Ze dvou stovek přihlášených církevních objektů jich bylo na 150 římskokatolických. Na 12 místech se Noc kostelů konala poprvé. Zaznamenáno bylo více než 31 tisíc návštěvnických vstupů.

Foto: Karel Pech

Sv. Prokop z Libědic

(konec 15. století)

dřevo, polychromie, zlacení

Foto © SGVU v Litoměřicích,
Jan Brodský

Ze sbírek litoměřické diecéze